

Подгорица

* ОСЕЧИНА * ГОДИНА II * БРОЈ 5. * ЧЕТВРТАК 29. АПРИЛ 1999. Г. * ЦЕНА 3 ДИНАРА *

Поводом кашњења „Подгорца“

МАЛО РАТ, МАЛО...

Поштовани читаоци,

Уочи изласка из штампане петог броја "Подгорца" почео је рат. У последњем тренутку оценили смо да већ припремљени рукописи нису прикладни у новонасталој ситуацији, па је одлучено да текстове прилагодимо приликама у којима смо се нашли и због тога је дошло до кашњења.

Други разлог што је овај "Подгорац" пред вама са закашњењем од месец дана је незавидна финансијска ситуација у којој се наш лист налази. Томе је "кумовао" један број фирми које су у претходна четири броја користиле странице "Подгорца" за рекламирање или са којима је склопљен уговор о спонзорству, али које до сада нису испуниле своју обавезу. Њихов укупни дуг према нама достигао је цифру од 10.000 динара и уколико то у најскорије време не буде измирено даља судбина "Подгорца" је заиста крајње неизвесна.

Зато користимо и ову прилику да, без јавног прозивања или коришћења других метода, замолимо све дужнике да преиспитају своје могућности и уплате макар део наших потраживања и тако продуже век овим нашим јединим подгорским новинама.

РЕДАКЦИЈА

У среду, 24. марта 1999. године, у 20 часова

АТАК НА ЈУГОСЛАВИЈУ

* Више од пет недеља траје бомбардовање наше земље

* Један пројектил пао у атар Коњуше

Снаге НАТО-а, најачег војног савеза на свету, немилосрдно су у среду увече, 24. марта, око 20 часова авионима и ракетама нападе више циљева у Југославији. На мети агресора, наводно, били су војни објекти, али извештаји из великог броја градова у Србији и Црној Гори кажу да злочиначки пројектили погађају и цивилне циљеве.

Наше одбрамбене снаге и наш народ успешно су одолели првим ударима непријатеља. Сачувани су морал војске и полиције, а становништво је дисциплиновано прешло на режим живота у ратном стању.

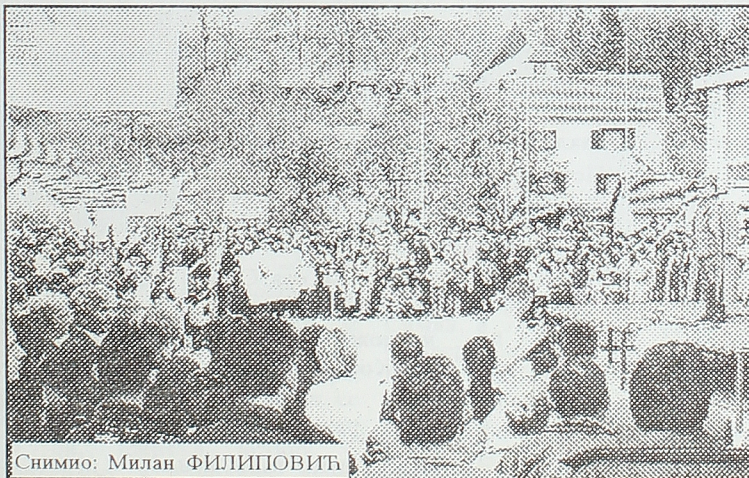
Прогресивни свет, чак и у земљама-чланицама НАТО-а, подигао је глас против вандалског чина империјалистичких злочинаца. На демонстрацијама у Грчкој, Италији,

Македонији, Русији, Великој Британији и многим другим државама захтева се хитан прекид бомбардовања и даје пуна подршка Југославији у настојањима да сачува интегритет и суверенитет на читавој својој територији.

Међутим, непријатељ не одустаје од својих злочиначких намера, чак ни после пет недеља бесомучног свакодневног дејствовања по најразличитијим циљевима, при чему се немилосрдно убијају и рањавају људи и уништавају материјална добра.

На мети агресора, четвртог дана рата, била је и наша општина. Један разорни пројектил пао је у атар Коњуше, у Петрића рту, недалеко од куће Војислава Милутиновића. Срећом, није било последица по мештанима и њихову имовину.

Антиратни митинг у Осечини

Снимио: Милан ФИЛИПОВИЋ

ГЛАС ПРОТИВ БЕЗУМЉА

На величанственом антиратном митингу, који је одржан 8. априла на платоу испред Хале спортова СЦ "Осечина", грађани ове општине су изразили протест против немилосрдне агресије НАТО пакта на нашу земљу.

(Опширније на 3. страни)

ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ

ВЕРУЈЕМ

Моја земља пропасти неће.
Из смрти за слободу
слобода увек није,
као што из цветног семена
мора нићи цвеће,
и као што се из гнезда
увек излеже птиче.

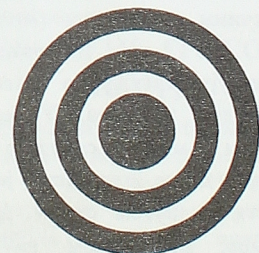
Моја земља је научила да
пати,
мученица је одувек била,
одувек комадана,
она зна: једног дана
опет ће постојати
већ је размахнула крила.

Наше земље нестати неће.
О братству она је увек
сневала,

одрицала се због њега
и испаштала.

Моја земља је одувек давала,
и у име братства праптала,
праптала.

Моја земља пропасти неће.
Увек је пророчица била,
сред непријатељских тамница
и пиба,
у сва времена црна,
кад народи по магли блуде,
пастири из наших колиба,
као кукољ од зрна,
одвајали су од истине
мисли луде.

TARGET

Етика без кодекса

LEVIJATAN ANTE PORTAS

Мали човече, шта сад?

Било је то у једној земљи прагматизма, сцијентизма, инструментализма и др. "изама". У земљи, у којој ни професионални филозофи за грчке филозофе нису чули, а о немачкој класичној филозофији немају појма. Још мање знају о хиљадугодишњој цивилизацији и култури на Брдовитом Балкану. Али зато знају, и умеју, да нус продукте сопственог метаболизма упакују у конзерве, залепе етикете и то прогласе генијалним уметничким делом. Немојте се смејати, није вип! На недавној аукцији један колекционар уметничких дела дао је поприличну суму долара за те "уметничке" радове, од којих су неки били општењени. Није ми познато да ли је припремају тих нус продуката генијалног уметника користио неки дезодоранс, или није. Можда његовим цивилизованим чулима мирисе оно, што нама обичним смртницима смрди, па није било потребе. А можда, цивилизована господа убеђена у своју супериорност уображавају да су паметнији, моћнији, лепши и бољи и од самог Бога.

Не би ме изненадило да ускоро од њих добијемо "доказану" нову теорију о пореклу и настанку света. На пример, прво су настали Американци, па тек онда - амебе. А тамо некакви Срби су грешка еволуције, ћорсокак природе, тумор који треба odstraniti.

Али не знате ви, господа створена пре амеба (ваљда зато само споља донекле личите на људе), за српски инат и српски пасуљ. Ово помињање пасуља морам одмах да објасним јер није у питању вид. Ради се о магичним својствима (моћима) која се не (оправдано) приписују пасуљу, а навешћу само два примера. У једном грчком миту саветује се женама да не једу пасуљ јер ће остати у другом стању. Други пример: на једном научном скупу посвећеном II светском рату један научник (!) изнео је

тезу о узроцима немачког пораза. А узрок је видео у начину исхране - да су уместо кромпира јели пасуљ, добили би рат!?

Овиме не саветујем Србима да једу више пасуља. Покушавам да на питање "шта сад" одговорим са становишта дворске будале. То је само један од могућих одговора на претње Чудовишта које куца на наша врата.

Постоје и други начини реаговања на претње Чудовишта чији је credo: Stat pro ratione voluntas (Уместо разлога важи воља), тачније, уместо разума, закона и разлога важно је једино моје "хоћу", моја воља - па макар водила у амбис. Набројаћу само још нека могућа становишта: конформизам, хилијазам, став слуге или роба, становиште проповедника, веровање у суд историје и праведност њеног тока, становиште немирања, отпора и борбе.

Веровање у праведан и бољи свет, у исправљање вековних неправди, у свет где се доброта награђује, а зло и злочини кажњавају, представља на психолошком плану личности као индивидуе један облик "варања живота", утеху у свакодневним мукама и недаћама, оно буди наду у тзв. граничним ситуацијама (или - или). И само у том смислу ово веровање је позитивно и може да има оправдање. Међутим, веровање да се захваљујући Богу (Историји) ништа не дешава узалуд, да ни једна жртва није узалудна, да је ток историје стални прогрес и напредовање ка блаженом животу и срећном, бесконфликтном друштву представља, на друштвеном плану, валуту без покрића, јер у животу може постати штит који

чува од ризика доношења одлука и прављења избора, од сопствене слободе и одговорности. Једноставно, ово веровање може да парализује сваку акцију и најчешће га тоталитарни системи користе као оправдање постојећих ситуација и односа. Наравно, уместо Бога (Историје) ту је висок стандард и добар живот који се опиру променама, наука и технологија убитачне манипулативне моћи и демократија (замена слободе) као најефикаснији систем доминације. Господа - настала - пре - амеба затварају круг док се ми уљуљкујемо Хераклитовим речима: "Али Правда ће већ умети да шчепа и осуди коваче и сведоке лажи". (фрагмент 28). Да ли!?

Од нас зависи. И Правди и Историји потребно је понекад помоћи: будношћу, непристајањем, јединством, истрајношћу, борбом. А борити се може не само пушком, већ и пером, знањем, лепотом и добротом (без попустљивости), храброшћу (без лудачког фанатизма) и одбацивањем хамлетовске дилеме јер за нас постоји само "бити". И опстати.

Олга ИВАНОВИЋ

ИСПРЉАЛИ СТЕ НЕБО МОЈЕ

И гавран више црн тако није, са себе перје скида, не уме, као ви, истину да крије, стиди се свога стида.

Испрљали сте небо његово, испрљали сте небо моје, бацате бомбе и на дечије снове ал* ипак вас се Срби не боје.

Јер земља ова Српска је била и сад је и биће док свет постоји, не може је срушити ни јача сила, јер Косово у нашим срцима стоји.

Испрљали сте небо моје, али су душе ваше црње, кад једном окушате остатке своје, ићи ћете само кроз трње.

Вера КОСТАДИНОВИЋ

Са трибине

НЕ ДИРАЈТЕ КОСОВО!

У петак, 26. фебруара, у сали Народне библиотеке, а у организацији општинских одбора СПС-а и ЈУЛ-а Осечине одржана је трибина под називом "За Србију".

Трибини су у присуној сали присуствовали: Слободан Бата Боковић, заменик Савезног министра за привреду; Наташа Гаћеша члан ИО ГО СПС; Драган Божанић, савезни посланик ЈУЛ-а; Предраг Савић, републички посланик и други гости.

Др Душан Миловановић, председник ОО СПС Осечина, између осталог је рекао:

- Србија неће подлећи страним притисцима, пре свих Америке, нити дозволити да се снаге НАТО-а стационирају на Косову. У случају евентуалног напада супротставићемо се свим расположивим средствима.

Истовремено је пружио пуну подршку председницима Милошевићу и Милутиновићу и државној преговарачкој делегацији.

У сличном тону говорили су и остали учесници трибине.

Гордана Љубинковић, председник младих социјалиста Осечине је поручила:

- Домовино наша, чува те твоја младост!

Кристина Радовановић, радник "Крушник-Пластике" такође је подржала политику државног руководства:

- Успешно сте бранили и заступали свој народ и дајемо вам пуну подршку.

Драган Ивановић, пољопривредник из Г. Црнијева:

- Косово је наше, Лазарево. Божије и ничије више. Какав би био то Србин ако нема Косово. НИКАКАВ!

Драган Божанић, савезни посланик из ЈУЛ-а:

- Грађани су изразили чврсто опредељење да наша држава мора остати цела. Политика коју воде стране земље није политика двоструких стандарда. Наш интерес на Косову је трајан политички споразум који ће обезбедити равноправност свих националних заједница које тамо живе.

Наташа Гаћеша члан ИО ГО СПС, која је истакла:

- НАТО нема шта да тражи у нашој земљи. Бранићемо домовину до последњег човека!!

Вера КРСТИЋ

Антиратни протест у Осечини

ГЛАС ПРОТИВ БЕЗУМЉА

Са великог протестног скупа одржаног у Осечини 8. априла у свет је отишла јединствена порука да српски народ не жели рат, да хоће решење косовске кризе мирним путем, али да неће дозволити да дође до насилног одвајања Косова од матице Србије и Југославије.

Војсци и полицији, као и државном руководству СРЈ на челу са председником и

прљавом рату нашла на удару варварских напада НАТО снага.

У име пољопривредника ове општине Славко Ранковић из Горњег Црнијева је поручио:

-Светска сила и неправда опет се сручила на нас. Хоће да нам узме срце и душу, хоће да нам отме Косово и Метохију. Е, неће моћи! Издржао је српски сељак у

Србија по седми пут ставља на велика искушења.

-Припадници Министарства унутрашњих послова и Војске Југославије заслужили су све наше честитке за досадашње храбро држање и веома снажан отпор моћној сили западне алијансе, а државно руководство предвођено председником и врховним командом Слободаном Милошевићем пуно поверење и свесрдну подршку да истраје у напорима да се сачува целовитост земље и обезбеди мирна будућност. Сигуран сам да ћемо у томе успети јер је правда на нашој страни. Захваљујем се грађанима општине Осечина на овако бројном учешћу на овом протесту, лично бих желео да се на овом месту ускоро поново окупимо, само не овим него неким лепшим поводом, као што је, рецимо, обележавање завршетка и стављања у функцију спортских објеката, базена и терена чију изградњу приводимо крају.

У богатом културно-уметничком, забавном и спортском програму учествовали су КУД "Крушич-Пластика" из Осечине, глумци позоришта "Мала сцена" из Ваљева Верољуб Веда Андрић и Љубивоје Бубе Марковић (са одломцима из "Времена смрти" Добрице Ћосића), затим Бранко Лукић, секретар Културно-просветне заједнице Ваљево, Бранко Антонић (са одломцима из књиге Матије Бећковића "Косово је најскупија српска реч"), певачи Андрија Ера Ојданић, Владан

врховним командом оружаних снага Слободаном Милошевићем, дата је пуна подршка у предузетим активностима на очувању интегритета наше земље и задржавању суверенитета на читавој својој територији.

Митинг је почео одавањем поште свим до сада погинулим у одбрани домовине, као и цивилним жртвама агресије бездушних снага западне алијансе.

Први говорник била је Милица Живановић, ученица осмог разреда ОШ "Браћа Недић" из Осечине:

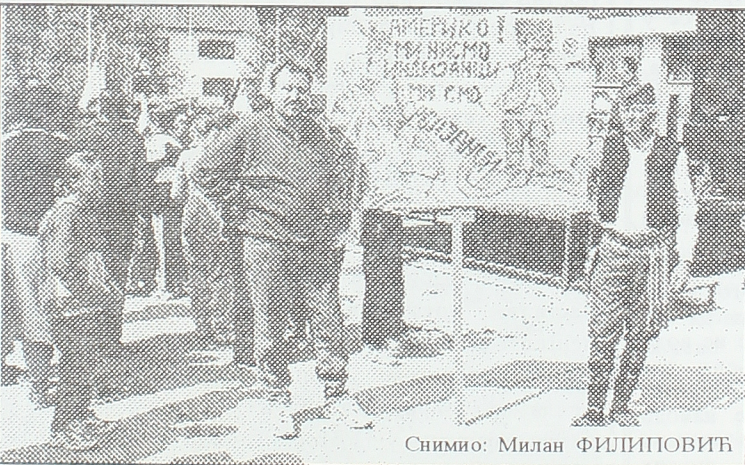
-Апелујем да издржимо, истрајемо и будемо одани нашој отаџбини. Суочени смо са великом силом, али свхатамо ово као Божије искушење да будемо јачи, бољи, да се волимо више. Пошаљимо поруку мира свету који живи у мраку безумља и лажи. И зато пред Васкршње празнике, ради мира и победе разума над помраченим умовима, рецимо: "Опрости им, Боже, не знају шта раде", али додајмо оване и Његошове стихове:

*"Вук на овцу своје право има,
ка тирјанин на слаба човјека,
ал тирјанству стати ногом за врат,
довести га к познанију права,
то је људска дужност најсветија!",*

Затим је писац Живан Грујић, једини члан Удружења књижевника Србије из Осечине, подигао глас против бесомучног уништавања недужног народа и материјалних добара, али и богате културне баштине, која се, такође, у овом

прошлости многе невоље и сваки пут победио. Тако ће бити и овог пута! Обрадићемо и засејати сваки кутак слободне земље. Обезбедићемо довољно хране за сву децу и мајке, за чуваре отаџбине, са којима ћемо стати раме уз раме на бранику Србије и Југославије, на бранику српства и православља.

У току митинга из Атине телефоном се јавио фудбалски професионалац Бранко Миловановић, првотимац грчког

Снимио: Милан ФИЛИПОВИЋ

прволигаша АЕК-а, који је подржао земљаке у праведној борби против моћног агресора. Спортисти Југославије који се налазе у иностранству, истакао је он, ширећи истину о збивањима у домовини, хуманитарним акцијама и на све друге начине чврсто су уз свој народ и даће све од себе да се добије овај наметнути рат.

Председник СО Драгољуб Николић подсетио је да се у својој дугој и богатој историји

ЗЗ "Подгорка-Аграр": ИЗВОЗ И У РАТУ

Од почетка рата, можда ће ова вест многим изгледати парадоксално, из ЗЗ "Подгорка-Аграр" отишло је пет великих хладњача са око 100 тона малине /гриз и роленд/ у вредности од око 170.000 ДЕМ, углавном, за немачког купца. Реч је о извршењу раније склопљеног уговора са страним партнером, обавестио нас је финансијски директор "Подгорке" Пантелија Ивановић, напоменувши да се нове количине робе за извоз и даље припремају и да се очекује да ће иностраном тржишту до 1. маја бити испоручено још 60 тона малине.

Иначе, упркос ратном стању, сви "Подгоркини" капацитети имају задовољавајућу уопштеност, а ова фирма је посебно ангажована на обезбеђивању најважнијих артикала за потребе становништва и пољопривредне производње. Тако је ових дана прво набављено 65 тона брашна, затим 6.000 литара зејтина и 4.200 килограма шећера, онда је у јеку сетве обезбеђено /из Прахова/ додатних 460 тона минералних ђубрива /НПК/, а задруга финансира и набавку дизел горива за неколико сеоских месних заједница.

Снабдевање:

СВЕГА СЕМ ЦИГАРЕТА

Преко трговинске мреже ЗЗ "Подгорка-Аграр" и ЗЗ "Пецка" за свако мање домаћинство на територији општине обезбеђен је по један, а за вишечлане породице по два литра јестивог уља, као и по један килограм ситног шећера.

Хлеба, брашна, соли и осталих најважнијих животних намирница углавном има довољно у редовној продаји. Све продавнице раде, солидно су снабдевене, цене су стабилне, једино је евидентан пад куповне моћи грађана, а тренутно највећи проблем у области снабдевања представља велика nestašница свих врста цигарета.

У знак протеста

УКЛОЊЕНЕ ГРАСОВЕ КЊИГЕ

Народна библиотека Осечина придружила се акцији коју су покренуле "Вечерње Новости" и из својих радова уклонола све књиге познатог немачког писца Гинтера Граса због његове отворене подршке агресије западне војне алијансе на нашу земљу.

С. АНДРИЋ-Д. САВИЋ

Екологија

КАКО ДА ЗАШТИТИМО
ПРИРОДУ И НАС САМЕ?

Научно је доказано да у развоју пољопривредне производње нема успеха ако се не употребљавају хемијска средства: вештачка ђубрива, средства за запрашивање семена, средства за заштиту од корова, средства за заштиту од биљних штеточина и болести. Уз помоћ ових средстава се постижу знатно већи приходи, а уз мање улагања људског рада. Тако се добија у квантитету пољопривредних производа што је и циљ сваког произвођача, а нарочито онога који производи робу за тржиште.

Није проблем у томе што ће се у повећању производње употребљавати хемијска и друга средства. Проблем је у поступању са тим средствима. Циљ нам је да скренемо пажњу свима онима који долазе у додир са тим средствима, а нарочито онима који их употребљавају за све, да треба заштитити природну околину и људе и животиње који у тој околини живе.

Напомињем, као прво, да се приликом сетве кукуруза не испразне сејачи и тако затровано семе пада путем којим се касније креће стока која, једући затровано семе, врло брзо угине. Иза тога се површине посејане кукурузом прскају средствима за сузбијање раста корова. Многи не воде рачуна о справљању смесе за прскање, а још мање о превозу прскалица и прау прскалица после употребе, а ради се о јаком отрову. Прскалице се перу на водотоцима и јак отров преко текуће воде уништава живи свет у води (тим пре што се тај отров дуго задржава, а да се не раствори). Уништени живи свет у води ремети природни режим. Све се то дешава око нас, око наше деце и све се то дешава у другој производњи која је много осетљивија на отрове који испаравају, и преко листа и плодова касније уносе у организам.

Такође, да би се заштитило воће од биљних штеточина и болести, употребљавају се јака отровна средства. Поменућемо једно од средстава које се у те сврхе користи. То је "Креозан" или друга њему слична хемијска средства. Овде се ради о веома јаком отрову који је и осетљив и лако запаљив. После прскања и после употребе овог хемијског средства, треба поступити у свему према датом упутству. У противном, при његовој употреби ремети се биљни и животињски свет.

Значајно је напоменути да производња у већем обиму има и своје друго лице. Потребно је доста рада и труда да се, професионо, уништи отпад. Ако се не води рачуна о томе, долази до труљења тог отпатка, па се и на тај начин ремети природни режим. Као пример се наводи просипање комине, бацање лешева угинуле стоке, просипање других неискоришћених производа и слично.

Зато је потребно, и у интензивној и у свакој другој производњи, мислити на природу, а и на нас саме који у тој природи живимо.

Да је природна равнотежа поремећена сведочи и чињеница да после орања нема чавки и врана, све је мање и других птица, а чим се смањи водостај, у рекама нема риба и ракова.

Зато треба учинити све да се природа заштити од људског немара и несавесности.

Обрад ПАВЛОВИЋ

ЈОРДАН МИЛИСАВЉЕВИЋ, ЗЕМЉОРАДНИК ИЗ ОСЕЧИНЕ:

МОЖЕ И НА ВЕРЕСИЈУ

Ових дана посетили смо Јордана Милисављевића, земљорадника из села Осечине, који сваког четвртка снабдева грађане пољопривредним производима. Забележили смо његова размишљања о актуелном ратном стању.

- Трудим се да у овој ситуацији, када нас људи свет напада потпуно без разлога, производим што је могуће више. У односу на прошлу годину обезбедио сам дупло више расаде за поврће, засејао сам доста више кромпира него лане, а то ћу учинити и са пасуљем, боранијом и другим повртарским културама. Ми, сељаци, схватамо стање у којем се наша држава и наш народ. Зато је наша обавеза да што више засејемо, да што више произведемо. Кад то урадимо, будите сигурни да нам нико не може ништа.

На питање какво је ових дана стање са пласманом пољопривредних производа на

пијаци, Јордан каже:

-Углавном, све што се изнесе на тезгу, то се и прода. Ако не може по ценама које су реалне, онда се продаје и јефтиније. Својим редовним муштеријама дајем робу и на вересију. Нема народ цара и надам се да ћу то наплатити касније.

Тако размишља Јордан Милисављевић, а при доласку у његово домаћинство и повратку у Осечину видели смо и друге пољопривреднике како ујурбано припремају своје њиве за пролећну сетву. Верујемо да ће сви они као и Јордан засејати више, да ће се трудити да производи буду квалитетнији и на тај начин допринети да се настала ситуација што безболније превазиђе. Свима њима желимо успешну сетву, а жетву берићетну и-у миру!

Обрад ПАВЛОВИЋ

Пчеларство, некад и сад

ПЧЕЛАРИ ОСЕЧИНЕ
У АКЦИЈИ

"Удружење пчелара "Браћа Неђић" Осечина одржало је 17. фебруара 1980. своју редовну годишњу скупштину. О резултатима рада за протекли период. Извештај је поднео Јордан Петровић, који је истакао да је удружење, у протеклој години, постигло запажене резултате како у акцији прегледа пчелињих друштава, тако и у омасовљавању свог чланства. Истакнут је пример врло добре сарадње са органима Скупштине општине Осечина, при чему посебну помоћ истичу од стране пољопривредне инспекције која је у циљу заштите пчелињих друштава пре почетка акције на прскању појединих култура, доставила сваком селу по примерак Одлуке о заштити, а за оне који ту одлуку нису поштовали, поднела је пријаве и пет несавесних појединаца је кажњено у прекршајном поступку."

Овако је листу "Пчелар" писао пре 20 година наш земљак Војин Спасојевић.

И после толико година осечански пчелари муче исту муку, сада можда и већу, зато што се "отровна" хемија још више употребљава. Овим путем, још једном, с обзиром да је сезона прскања на прагу, молимо све пољопривредне произвођаче да пре него што узму прскалице, детаљно проуче упутства, не само због наших пчела, него и због здравља деце, па и њих самих.

Начин на који се користе пестициди у заштити воћа у нашим селима, више вођарству и природи наноси више штете него користи, јер се прскање не обавља овако како је то прописано.

Да би избегли непријатности које су имали поједини вођари пре 20 година, о чему је писано у напред поменутом чланку, подсећамо све произвођаче воћа да је пожељно да прскање обављају у вечерњим сатима, када су пчеле у копици, а законска обавеза је да се пре прскања о томе обавесте пчелари.

Зоран САВИЋ

Сине, једи добро да би порастао и постао снажан као тата, па да можеш да се прогураш и добијеш гориво преко реда. (Карикатура: Ж. МАРКОВИЋ)

Пролећна сетва

ГОРИВО, ИПАК, СТИЖЕ

Недостатак дизел горива, највећа препрека за успешно обављање пролећне сетве, амортизован је средином месеца учесталим пристизањем овог важног енергента на бензинску пумпу у Осечини и остале пунктове у општини. До 20. априла пољопривредници из свих 20 месних заједница у Подгорини били су у прилици да реализују бар половину "зелених" бонова које су добили за обављање пролећних радова. Уз количине које би требало да стигну у току сетве, затим уз ангажовање дела неутрошених залиха власника пољопривредне механизације, као и активирањем запрега, што многи већ увелико чине, може се очекивати да ће пролећна сетва у овом крају, упркос свим ратним тешкоћама бити успешно и благовремено окончана.

Поводом боравка чудотворне иконе Тројеручице у Осечини

ПРЕСВЕТА БОГОРОДИЦЕ, СПАСИ НАС!

Икона Пресвете Богородице Тројеручице Хиландарске боровила је у Подгорини у храму Вазнесења Господњег у Осечини у времењу од 3. до 5. марта.

Икона Тројеручица стигла је у Осечину из Љубовије и свечано је дочекана пред Домом културе у Осечини. Свечаном дочеку присуствовали су свештеници намесништва подгорског, као и свештеници из Азбуковице и Рађевине, на челу са нашим владиком Господином Лаврентијем, епископом шабачко-ваљевским.

Икона је свечано допраћена у храм Вазнесења Господњег у Осечини. На улазу у Свети храм присутне је поздравио старешина цркве осечанске речима:

"Пресвета Богородице спаси нас! Ваше Пресвештенство, браћо свештеници, драга браћо и сестре, указала нам се велика част да Божјом благодаћу цела ова варош и цела Подгорина дочекају најдражег госта, икону Тројеручицу Хиландарску. Дочекујемо ову светињу која је пре 800 година била у Српској земљи. Дочекујемо мајку над мајкама, оличење женског рода, мајку која нам је родила Господа нашега Исуса Христа. Примисмо данас међу нас најдражег госта, госта који својим молитвама испуњава молбе и мољења наша пред сивом својим Господом нашим Исусом Христом.

Дошла је данас међу нас икона Мајке Божје која обилази све српске земље да би својим молитвама измирила све Србе међу собом, као што је пре осам векова измирила Стефана и Вукана. Дошла је завађене да измири, болне да крепи да издрже бол свој, жалосне да утеши, и свима ко јој се обрати у својој молитви-помогне.

Појави се Она најсветија и најчистија међу српским народом после осам векова у најтежим временима, не би ли својим молитвама и нас међусобно уразумила и саме са собом и са другим измирила.

О, Пресвета Богородице, ти видиш немоћи наше, невоље наше, ми једино имамо наду у Твоју помоћ и помоћ Сина Твога Господа Исуса Христа. Непријатељи наши вребају на нас са свих страна, хоће да нас прогутају као кап воде. Смиљуј се на вапај грешног народа твога В л а д а р к о (Владичице) наша. Сачувај нас од свих зала која нас вребају са свих страна. Услиши молбе нас грешних и недостојних молитеља твојих. О Пресвета, Богородице помилуј нас по великој милости својој.

А ми, драга браћо и сестре, клекнимо пред ликом иконе Пресвете Богородице Тројеручице која нам је најдражи гост и мајка молитвеница и добротворка, која се моли за нас грешне и недостојне пред престолом Сина Свога Господа Исуса Христа.

Ми смо, драга браћо и сестре,

удостојени том чашћу да у нашем светом храму борави ова чудотворна икона Мајка Божја Тројеручица. Она је наш гост и ја вас молим да се поклонимо пред њеним светим ликом. А сада, упутимо јој најкраћу, али најјаснију молитву речима: Пресвета Богородице, спаси нас!"

Затим је присутни народ поздравио владика шабачко-ваљевски Господин Лаврентије.

После је народ прилазио чудотворној икони Мајке Божје (Тројеручица), целивао је и усрдно јој узносио молитве. Народ се у цркви задржао до касно у ноћ. По општим проценама, од среде до петка, икону је посетило више од 5.000 душа.

Икона је свечано испраћена из храма осечанског 5-ог марта (петак) у поподневним часовима за Ваљево.

Боравак чудотворне иконе у Осечини остаће у трајном сећању становника овог краја, како код одраслих тако и код деце. Интересантно је да је икону Тројеручицу у храму осечанском посетило много деце и омладине. Ако је по томе гледати, то је добар знак, јер по свему судећи, од те деце и омладине данас-сутра ће бити добри верници и добри родољуби ове земље.

А 19 дана од испраћаја иконе Тројеручице из нашег храма, догодило се оно што смо најмање прижељкивали. НАТО снаге 24. марта удариле су на нашу отаџбину. И светло Христово Васкрсење дочекали смо са агресорским бомбама. Напредни мирољубиви народи стали су на нашу страну дајући нам моралну подршку да истрајемо у овом злу које нас је снашло. У нашим црквама одржавају се молитве за мир. Црква на овај рат гледа као на одбрамбени рат, и по Јеванђељу праведан је рат онај када се народ брани, а неправедан је освајачки.

Кроз историју нашег народа доказано је да смо увек водили праведне борбе, увек смо само бранили своје. Сви ми, као верници, треба да упознамо свет са добротом наших срца, треба све оне који

туга претворити у радост."

И ја, као свештеник, поручујем свом верном народу да издржи ово зло које нас је све скупа снашло. Истина и правда Божја на крају ће победити.

Христос је рекао: "Не бојте се оних који убијају тело, а души не могу ништа да учине", - него се бојте оних који убијају душу. А душу убијају греси и нечовечанска дела и потомци ових који нас данас убијају данас-сутра ће се стидети дела својих предака.

На крају, упутимо још једном молитву Богородици речима "Пресвета Богородице спаси нас!"

Михајло СТАНКОВИЋ
протојереј
старешина цркве у Осечини

ЗА ВРЕМЕНОМ

Пролазимо ја и Лазар. Метохија земља плодна.

Земља света. А ноге нас једва носе.

Само мало,

де издржи сад Честити, свуд пред светом и осветом.

Од свег српског пребрајамо шта је нама још остало.

Остала је наша земља у рукама Незнам Боже.

И болови - непреболи, руке суза и уздаси.

Гробове нам раскопали. И воћњаке у корену.

То да види - ослепели свет не може.

Манастира! А метоха - на стотине.

Рушевине нарастају, ал' сведоче немим гласом.

И имена: река, брда, плодних поља и падина,

Немањинко све је било и Честитог кнежевина.

Умакли би, ал' у себе не можемо. И где ћемо?

Прагови нам тамо труну, српске кости расејане од прошлости.

Јече звона с рушевина. Пламте свеће упаљене

за ратнике и векове - и умове.

Ова земља метохијска - мајка српска, разасуту децу зове.

И што бисмо сада светом - да се наше све избрише?

Ми нећемо кроз освету, ал' ни назад никад више!

Хеј Честити, ал' без клетве, покрену нас: "Свој на своје!"

Ти пожури за временом - Раваници.

Милап ИВАНОВИЋ

Промоција Удружења Ваљеваца у Београду и књиге „Ваљевски алманах“,

ИЗ ЉУБАВИ ПРЕМА ЗАВИЧАЈУ

После Ваљева, Лајковца, Уба и Мионице у Осечини је 19. марта организована шеста по реду промоција Удружења Ваљеваца у Београду и књиге „Ваљевски алманах“. У добро посећеној сали 33 „Подгорка-Аграр“ Удружење и књигу представили су председник Удружења проф. др Радивој Грбић, декан Медицинског факултета, затим угледни привредник Добривој Којић, председник Председништва Удружења, проф. др Слободан Ж. Марковић, потпредседник Удружења, Војислав Солдатовић, члан Председништва, секретар Удружења Милорад Радојчић, саветник у савезном Министарству за одбрану, Бане Савић, помоћник савезног министра за привреду и председник СО Осечина Драгољуб Драган Николић, један од педесетак сарадника књиге.

Процењује се да данас у Београду живи око 100.000 Ваљеваца, међу којима је око 5.000 Подгораца, односно некадашњих житеља Осечине и околних места. Први писани трагови о окупљању Ваљеваца

скупу у Осечини могло се чути и то да је књига „Ваљевски алманах“, која је прављена у стилу „од свега помало-за сваког по нешто“, овековечила многобројне жеље, лепо представила ваљевски крај и као таква она је својеврсни документ о времену и људима са овог подручја. У току су припреме за другу књигу, а потенцијалним ауторима је упућен позив да своје рукописе шаљу на адресу Удружења (Господар Јевремова 48/А, Београд).

Госпођа Евдокија Марковић, Београђанка која води порекло из Гуњака, предложила је да Удружење буде иницијатор активности у правцу развоја сеоског туризма и туризма уопште у општини Осечина, што је наишло на одобравање присутних. Слично је било и са предлозима пензионера Драгог Јанчића у вези са даљим развојем општине, затим изградњом путне привреде и доградњом трговинског центра, како би осим три канала РТС (од којих је скоро увек бар један у квару) и овде могли да се прате још неки

Са промоције у сали 33 „Подгорка-Аграр“: Председник СО Драгољуб Николић са гостима (Снимио: Јован МАРКОВИЋ)

који живе у Београду датирају још од 1908. године. Удружење је настало из љубави према завичајном поднебљу, коју је често тешко дефинисати, али и из жеље за дружењем, разговорима и сарадњом. Важан моменат је и добра воља земљака да својим знањем, умећем или средствима допринесу просперитету краја из којег потичу.

Поред тога, на успешном

телевизијски програми.

Председник СО Осечина Драгољуб Николић подржао је предлог да се у оквиру Удружења Ваљеваца у Београду формира Клуб Подгораца или посебна секција некадашњих становника општине Осечина, који сада живе и раде у нашем главном граду.

Д. САВИЋ

Друштвене делатности у ратним условима

БЕЗ ВЕЋИХ ПРОБЛЕМА

У друштвеним делатностима на територији наше општине, стање је следеће:

Основне школе, како у Осечини и Пецкој, тако и по селима у истом су стању као и пре агресије. Оног момента када агресија НАТО зликоваца престане, настава у свим школама би могла одмах да се настави. По процени директора школе у Осечини Јовице Спасића, ако би настава почела крајем априла и нешто се продужила у јуну, могла би успешно да се заврши. Тако би око 1400 ученика основних школа и око 80 средњошколаца завршило ову школску годину и били у ситуацији да се за даље школовање „наоружају“ неопходним знањем.

У здравственим организацијама се ради и више него обично. Сви су на својим радним местима, распоред дежурстава је прилагођен ситуацији и, за сада, нема проблема, осим што нема довољно горива за превоз болесника у друге здравствене установе. Али, и то се полако превазилази.

Што се тиче снабдевености лековима, може се рећи да их

има, мада не увек свих врста. Међутим, постоје алтернативе лекова и чине се огромни напори да се лековима снабдеју како друштвена тако и приватне апотеке.

Народна библиотека ради нормално. На Васкрс су почела протестна окупљања под мотом „Са књигом смо јачи“, која ће трајати док не престане агресија на нашу земљу. Биоскоп не ради и неће радити док се ситуација не нормализује.

Дечији вртић такође не ради, али је све спремно за почетак рада када се за то буду стекли услови.

Банке раде суботом и недељом, баш као и поједине службе у Општинској управи. Све се чини да се захтеви грађана што је могуће ефикасније решавају.

У свим друштвеним делатностима се поступа у складу са ратним уредбама, а донета су и решења о радној обавези и до сада није било никаквих проблема.

Друштвене делатности, дакле, за сада, раде сасвим нормално.

Обрад ПАВЛОВИЋ

Позориште „АПИС-ТАЈНА СОЛУНСКОГ ПРОЦЕСА“

У петак, 5. марта у сали Народне библиотеке гостовало је позориште „Мала сцена“ из Ваљева са представом „Апис-тајна солунског процеса“. Организатор представе, Народна библиотека, понудила је синдикалним организацијама радних организација да откупе изврстан број улазница за чланове својих колектива. Испоставило се да је то био пун погодак јер је у претплати продато 153 улазница, а у слободној продаји само једна.

За своје чланове синдикат 33 „Подгорка-Аграр“ откупио је 50 улазница, „Крушик-Пластика“ 35, Скупштина општине 35, као и остале синдикалне организације које су откупили нешто мањи број улазница.

Присутна публика била је задовољна приказаном представом, а највише аплауза на завршетку представе добили су Љубивоје Бубе Марковић за улогу Аписа и Верољуб Веца Андрић за улогу Николе Пашића.

Штета је што оваквих

програма нема више у току године, јер они, сигурно је, имају своју публику.

„ВАШАР У ТОПОЛИ“

Драмска секција ОШ „Браћа Недић“ из Осечине у сарадњи са Народном библиотеком отпочела је припремање позоришне представе „Вашар у Тополи“. Адаптацију позоришног дела Добрице Ерића урадио је наставник српског језика Милосав Ради-војевић, који је уједно и ре-жисер представе. Стручни консултант на пословима режије је режисер из Ваљева Миро-слав Трифуновић. Режисер је већ одабрао младе глумце и пробае су већ у току. Поред младих глумаца, ученика ОШ „Браћа Недић“ у представи ће учествовати и чланови КУД-а „Крушик-Пластика“ како би сцена вашара била што аутентичнија.

Судећи по озбиљности приступу реализацији овог пројекта, треба ускоро очекивати да културни живот Осечине буде обогаћен представом из сопствене продукције.

Подгорица

ПОДЛИСТ ПРЕДШКОЛСКЕ И ШКОЛСКЕ ОМЛАДИНЕ ПОДГОРИНЕ

Портрет

ГДЕ ЈЕ СЕМЕ КЛИЦУ ЗАМЕТНУЛО

Песник Стојан Степановић је рођен 1945. године у Горњем Црниљеву, а вечним сном сањари на Тичарском гробљу у Лозници.

Свакоме је Столе помогао, а на себе је, канда, заборавио.

"Низ шуму преплашене гљиве беже уморни дрвосеча у стаблу године броји Мислиш
годови дрвета старог јесу
а оно буду години твоји"

Ни слутили нисмо да је песмом "Сеча", чију смо завршну строфу цитирали, Столе наслућивао свој крај. А он га, изгледа, видео и у својству манира великих песника, најавио.

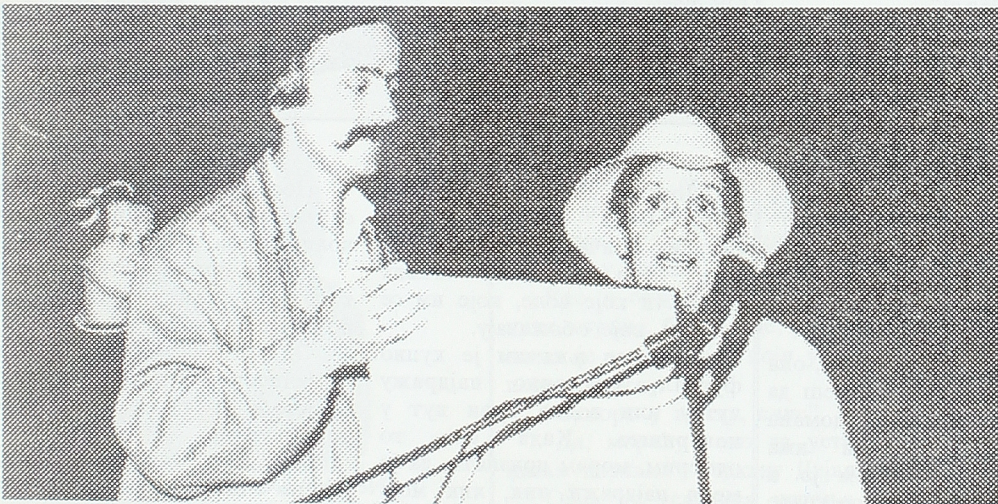
Био је он обичан човек као и сви други у крају у коме је рођен и у оном у коме је живео. Па ипак, имало је нешто што је из Стола зрачило надљудском добротом и племенитошћу. Шта? Не може се то тек тако дефинисати. То се,

Но Столе је остао запамћен и више познат као песник и књижевни критичар. Своје песме и критике објављивао је у листовима и часописима широм тадашње Југославије. И шире. Годину дана биемисања у Паризу искористио је да се тамошњим књижевним гласилима наметне својим песмама и критикама.

Оно што је посебно значајно је, да су Столовом заслугом многи озбиљније закорачили у свет поезије. Чим он у неке "осети" поетску нит, одмах предузима све, скоро буквално, да се та нит обелодани и даље развија. Ту његову особину осетио је и аутор овог текста. Захваљујући његовој упорности многи су се потпуно определили за писање.

Једино је себе заборавио. Био је стално присутан у поетском свету, а иза себе нема ни једну збирку, иако је могао више наслова да објави са завичајним, мисаоним и родољубивим песмама.

Давне 1974. године он, Сава Савић,

На слици: Стојан Степановић са Десанком Максимовић на "Вуковим ластарима" 1987. г. у Лозници.

једноставно, осећало кроз дружење и сарадњу са њим.

Родио се као шесто дете својих родитеља, од седморо колико их је било. Гладних уста за печалбарску породицу много, што је свако дете са рођењем наслућивало и од малих ногу се самостално борило кроз живот. Тако и Столе. Из школе право код имућнијег комшије - газде, да напасе стоку, купи пљиве. Надница? Најчешће комад хлеба и лиска сланине. Некад добије и новац, а он се чувао као светиња за књиге и одело.

После основне школе коју је завршио у Горњем Црниљеву и Осечини, завршио је машинску техничку школу у Ваљево. У "Вискози" је радио у служби комерцијале.

Слободан Бркић и Милан Ивановић су основали Југословенску смотру поезије "Вукови ластари" која се одржава у Лозници. Смотра је окупљала и окупља почетнике и значајна поетска имена која пишу српским језиком у Југославији и дијаспори.

Када се у мају 1992. године Столе са овог преселио на онај свет, Организациони одбор "Вукових ластара" уводи повчану награду "Стојан Степановић" која је вредносно равна првој. Скромно сећање на великог песника.

Милан ИВАНОВИЋ

Из угла педагога

РОДИТЕЉИМА БАКА-ПРВАКА

Почетак школовања је преломни доживљај у животу детета. Потрудимо се зато, да сва деца памте тај доживљај по лепим, пријатним тренуцима.

Поласком у школу дете у много чему мења свој дотадашњи живот. Његово безбрижно детињство испуњено, углавном

игром, у великој мери сада испуњавају друге дужности, обавезе-учење. Дете се суочава са новим, до тада непознатим дужностима и обавезама, а самим тим и бригама.

Школа, по својој природи и организацији посла, тражи тачност, савесност на послу, а то значи обављање свих дужности у одређено време.

Много тога мора да се подреди школи. па се тако и режим у кући подешава и усклађује према школи (спавање, устајање, исхрана, игра, учење ...)

Првацима најтеже пада скученост у кретању и говору, јер седети само на једном месту, причати само кад учитељ пита, нимало није лако.

Да бисмо деца и родитељима олакшали почетак школовања, у неколико наредних бројева нудимо вам савете, који су неопходни у раду са децом, а нарочито са првацима.

Ружа ТОМИЋ

(Наставак у следећем броју)

МОЈ ОТАЦ

Низ благу стрмину живота
силази мој отац
Испод обрве седморо деце носи
и испод дуге пролази

Ветар му је обријао потиљак
кише очи спрале
сунце се преселило с ону страну дуге

Лаганим кораком спушта се мој отац

Са оног враћа се на овај свет
у широком луку огњишта заобилази
куд год би прошао дуга га прати
никад себи да се врати.

Мој отац

Стојан СТЕПАНОВИЋ

ПРИПРЕМА ЗА ЧАС ПРИРОДЕ И ДРУШТВА

Личности: Миша, мама, Милица
(Првак Миша и мама седе за столом и разговарају, а његова сестра Милица седи нешто даље од њих на фотељи)

Мама: "Хајде, Мишо, да видимо шта си то учио прошлог часа?"

Миша: "Учио сам домаће животиње, учио сам и дивље животиње и учитељица је рекла да за домаћи опишем једну домаћу животињу и једну дивљу."

Мама: "Добро, Мишо, коју си ти животињу спремио да опишеш?"

Миша: "Не знам још! Нисам размишљао!"

Мама: "Нека ти сестра Милица помогне!"

(Милица прилази столу и окреће се према Милошу)

Милица: "Ако хоћеш дивљу, можеш да опишеш леопарда"

Миша: "Не могу, Мицо, животиње које живе у прашумама!"

Милица: "Онда ... опиши слона!"

Миша: "Не могу слона, много је велики, неће стати у свеску. И слушај, Милице, немој да ме завитлаваш, не могу афричке животиње, већ само оне у нашим шумама."

Милица: "А, ако је тако, ти опиши медведа!"

Миша: "Јес, па да ме онда прозову медведом!"

Милица: "А зашто?"

Миша: "Зато што сам га прошли час описивао!"

Милица: "Ти, онда, опиши зеца!"

Миша: "Не могу. Зеца је прошли час описивала учитељица."

Милица: "Добро, бре, па шта више хоћеш! Узми лисицу, са њом ваљда није ништа било!"

Миша: "Тачно, како си само погодила!"

(После једног сата Милош се враћа у дневну собу, са свеском из природе и друштва. Пали телевизор и пушта свој омиљени програм CARTOON NETWORK)

Мама: "Милоше, испричај ми лисицу!"

Миша: "Зар морам баш сад, има Бетмен, (погледа у мамине намрштене обрве и љутити израз лица) Добро, добро, сад ћеш да чујеш... Лисица живи у шуми... (Застаде, па одједном скочи са столице) Јој, мама, нисам рекао да је лисица дивља животиња!"

Мама: "Добро, Мишо, то се

подразумева."

Миша: "Ако не кажем, учитељица хоће да ми да пет минус, морам да кажем! Сад морам из почетка..."

Миша: (говори брзо) "Лисица је дивља животиња. Лисица живи у шуми. Тело јој је прекривено наранџастом длаком и дугуљасто је. Храни се птицама, мишевима и инсектима. У зиму улази у село и хвата животињу."

Мама: "Добро, а коју животињу?"

Миша: "Сачекај, сад ћу да кажем! Немој да ме прекидаш! (љути се) Сад морам из почетка!"

Милица: "Немој, молим те!"

Миша: "Блблбл... (шлази се), е баш хоћу, ти ћеш да ми кажеш! Лисица је дивља животиња. Лисица живи у шуми... (Поново говори све што зна о лисици). Користи од лисице: производња од лисице је крзно за бунде, знам, моја тетка има три бунде..."

Мама: "Знам, знам, хајде даље!"

Миша: "Онда користи се месо..."

Мама: "Није месо, месо од лисице не ваља!"

Миша: "Како, море, не ваља, кад сам видео преко телевизије да га људи једу!"

Мама: "Добро, добро, хајде даље!"

Миша: "Штете од лисице: дође у село и ухвати пернату живину! Добро сам завршио!"

Мама: "У реду, а коју ћеш домаћу животињу?"

Милица: "Мишо, могу да се кладим да си описао краву!"

Миша: "Јесам, знаш, Мицо, она даје много млека! Сад ћеш да чујеш: крава је крупна домаћа животиња. На глави има огромне рогове, једном је и моју бабу убола. Муж од краве је во, а теле је њихово младунче..."

Мама: "Ниси рекао како изгледа крава."

Миша: "Јеси полудела, учитељица није рекла да треба да се напише како она изгледа. Ако баш хоћеш, изгледа длакаво, ето ти. Крава живи у штали, а храни се травом и сеном. Користи од краве: крава даје млеко, месо, кожу, длаку, теле, ђубре и још много не могу да побројим. Штете од краве: кад дође на њиву, може да убоду човека рогом!"

(Завеса)

Милица ЖИВАНОВИЋ

ЛИЧНОСТ КОЈУ ВОЛИМ

СЕСТРА

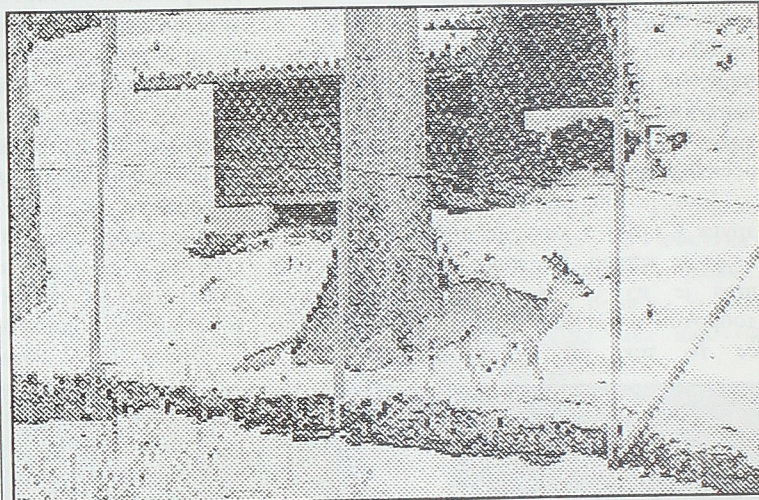
Моја породица има шест чланова. Најдража ми је сестра.

Зове се Катарина. Она је старија од мене. Она има тринаест година. Средњег је раста и има крупне кестењасте очи. Коса јој је права и дуга, увек украшена пиналама. Увек је весела и насмејана, па њени зуби блистају као бисери. Умиљата је и нежна, зато је сва деца у школи обожавају. Одличан је ђак, најбољи у разреду. Воли да чита књиге, а посебно да вежба математику.

Сестра и ја се лепо слажемо. Она ми помаже у учењу и решава све моје проблеме. Од ње сам научио прве песмице, прва слова и бројеве. Пошто је старија, обично је у игри вишак. Увек ме прати до школе. Брине се о мени као најбоља сестра. Међусобно се помажемо и договарамо. Када она негде оде, пуно ми недостаје. Понекад, када сам несташан и неваљао, посвађамо се, али се брзо помиримо. Живот без сестре био би ми празан, јер ми пуно значи. Сваке вечери, пре спавања, исприча ми неки догађај из школе. Слатко се насмејемо. Онда ме пољуби и загрли својим нежним ручицама.

Волим је јер је најбоља и најлепша. Сваки нови дан почиње нам лепше, јер ја имам сестру и она има мене.

Слободан ГЛИГОРИЋ

МАЈКА

Постоји доста ликова који могу бити главни јунаци оваквих прича. Сва деца света имају бар неколико таквих личности које воле, које им се свиђају, које обожавају.

Неко од њих им је кушио фудбал, поклонили најдражу лутку или водио први пут у позориште. Када све то одмерим, морам признати, да је мени најдражи лик, лик моје маме. Како и не би био!? Па, она ме је родила! Поклонила ми је живот и здравље. Скоро све што сам до сада научио, мамина је заслуга.

Име моје маме је Сунце. Или је то можда моје име!? Да, то је моје име. Ја сам, мамино Сунце.

Са мамом сам први пут видео Београд, стару тврђаву на Калемегдану и кошаркашке терене Партизана и Звезде. Мама брине о мени када сам болестан, мама ме облачи и купа, мама ми даје ручак.

Мене моја мама највише воли. Сама је то много пута признала.

Михајило МАРКОВИЋ

БРАТ

Постоје две личности које су ми најдраже, које највише волим, мама и тата.

Све се променило оног дана када се мама вратила из болнице и донела ми брата.

Од тог дана мој бата Матеја је личност коју највише волим. Мама и тата се сигурно неће љутити.

Мој бата има црну косу, зелене очи, мали нос и слатке уснице.

Волим га највише од свега, то ми је најлепши поклон који сам дуго чекала.

Са батом проводим све своје слободно време.

Причам му, певам песмице, мазим му вратић, то највише воли.

Када га љубим, само се смеје.

Јуче сам га ја по први пут држала, али уз мамину помоћ.

Часови у школи су постали много дуги, једва чекам да дођем кући да га видим.

Бато је моја најдража личност, личност коју највише волим.

Вања НИКОЛИЋ

РЕШЕЊЕ НАГРАДНОГ ЗАДАТКА из прошлог броја

Број 96 може се раставити на три чиниоца на дванаест начина.

Како саговорник зна двоцифрени завршетак свог телефона, очигледно да је до дилеме могло доћи само у случајевима (1, 8, 12) и (2, 3, 16), јер се збир 21 јавља у оба случаја. Чињеница да је најмлађе дете син и са млађом сестром још иде у забавиште, одбацује комбинацију (1, 8, 12). Према томе син има 2, а ћерке 3 и 16 година.

СПИСАК НАГРАЂЕНИХ ЧИТАЛАЦА

Од 53 читаоца који су учествовали у решавању наградног задатка из прошлог "Подгорца" и који су своја решења послали у ковертама са нашим купоном, само један је дао тачан одговор.

То је Иван КРАЉЕВИЋ из Осечине, Ул. Вука Караџића бр. 31, којег награђујемо са два слатка пакета "МАРЦИПАНА" и сетом пословне галантерије "БНБ ГРАФИКА" из Осечине.

Осталим читаоцима желимо више среће и успеха приликом решавања наредног задатка.

МОЈА МАЈКА

Рад: Слађана ЖИВАНОВИЋ

ПРЕКИДАМО НАГРАДНУ ИГРУ...

Док траје принудни прекид наставе у школама и неизвесност око тога када ће изаћи наредни број "Подгорца" и "Подгорчића" нећемо постављати нови наградни задатак.

Међутим, чим школска година буде настављена и чим се поново стекну услови за несметано излажење листа, наставићемо и са овом наградном игром, која је, на наше велико задовољство, привукла велику пажњу наших читалаца свих узраста.

СВЕТЕ ДЕЧЈИ, ЗНАТЕ ЛИ КОЈА СУ НАША ПРАВА?

- Да се родимо
- да будемо деца до 18. године
- да имамо веру, културу и језик у земљи у којој живимо
- да нас поштују, ко смо, какви смо и одакле смо
- да имамо своје име и родитеље
- да будемо са својим родитељима
- да своје мишљење слободно изразимо
- да знамо каква су наша права
- да живимо у нашој земљи и да се слободно дружимо са другом децом
- да живим, растем и да се развијам
- да и кад нисмо код своје куће, будемо заштићени
- да имамо право на одмор, слободно време
- да будемо информисани и да читамо књиге, новине за децу
- да чувамо част и углед
- да идемо у школу и да се образујемо
- да будемо заштићени од насиља
- да будемо заштићени од дроге
- да нас заштите од мучења, понижавања и кажњавања
- имамо право да имамо своја права, а ако ко мисли другачије, нека нам каже да нисмо у праву.
- Ми ипак мислимо да је дете дете, да га волите и разумете.
- Зар не, дечији свете?

Владимир АНДРИЋ

ПОРТРЕТ НАЈОМИЉЕНИЈЕГ ЧЛАНА МОЈЕ ПОРОДИЦЕ

МОЈА БАКА

Она је поштена и господствена. И упркос општром погледу, одувек је у мени будила жељу да сазнам још више о њој.

Средње је висине и увек отмено обучена, сем онда кад ми прави колаче које највише волим. Увукла би се тад у неку широку хаљину са првеним туфнама. Коради су јој тешки, а умилан глас је ту да ме утеши или развесели. Коса јој је бујна са неколико седих и дотерана. Лице јој је изборано и понекад забринито. Обрве су јој благо надижене изнад продорних очију које уливају сигурност. Руке су јој дуге, кожа је испуцала од сиљног прања и чипшења куће, прсти су јој кратки, а нокти су лепо обликовани. Воли да ме победи у игри "Човече, не љути се" и воли цвеће које је симбол њеног дворишта и куће.

Пуно је добра, понекад мало тврдоглава. И док се топло вече спушта на село, бака ми прича своје доживљаје из младости, а кад је зажарена сунчана кугла дотакла непрегледна брда и побрђа, обе смо заспале.

Моја бака је најбоља бака на свету, вероватно зато што је моја и зато што је толико волим.

Ивана ЈАКОВЉЕВИЋ

Док звезде трепере

ЈЕДНО ВЕЧЕ У МОЈОЈ ПОРОДИЦИ

Полако се спушта вече. Сунце залази негде далеко и последњи пут баца зраке који постају све тамнији док сасвим не нестану у тмињу.

Као и обично, соба пуна људи. Ту су чиче, стрине, бабе, деде, ујне, ујаци и међу њима је и мој брат који ускоро треба да пође у војску.

"Ускоро у војску, сине", рече стриц.

"Да, мораћу рано да устајем, на шта нисам навикао", уздахну Дејан.

Онда су уследила питања, па и која суза. Стрина, кроз сузе, бришући лице марамицом, додаде:

"Кад оде тамо, неће га нико познати, нити гледати је ли здрав, је ли уморан..."

"Ајде, бога ти, шта ту цмиздрите", строго ће деда. Кад сам ја био у војсци, није било ни телефона, нити се долазило кући кад год пожелиш. Ко је мени гледао јесам ли здрав, или уморан?"

"Да, то је тачно", рече мој отац. И ја кад сам био у војсци, нити сам долазио кући, нити сам се чуо са мајком. Па, кад видим Подгоркин камион, трчим да видим је ли ко од познатих, да му кажем да ми поздрави мајку."

И тако се наставља прича како је коме било у војсци и шта се све преживљавало. А о чему би мушкарци иначе причали?

Онда бака мења тему и прича како је мој тата, кад је био мали, био ђаволаст. И

да ју је само једном у животу слагао кад је рекао на крају полугодишта да је прешао врло добар, а имао је кеца из математике. "Кад сам открила лаж, прво сам дохватила Драгу јер је он знао за то, а није хтео да ми каже. Пека се, онако жгољав, завукао испод стола да не бих и њега закачила прutom."

Бака седи на кревету и кроз маглу сећања пребира по успоменама: "Ја сам моје тукла и ... били су добри ђаци."

Већ је падала ноћ. На небу су се појавиле звезде. Бака Славка, татина мама, кренула је кући. Кад је изашла у ноћ, погледала је у небо и приметила:

"Ноћас ће бити мрза."

Упитала сам је:

"Бако, можеш ли отићи сама кући? Хоћеш ли да те испратим?"

Она се обрадовала.

"Па можеш да ме испратиш."

Кренули смо, а мама и тата су остали да испрате остале госте.

Успут ми је бака причала како је њена свекрва стално чувала од мог тате со јер, чим он пађе сланик, саспе со у руку па у уста. Кад сам се вратила кући, сви су се већ били разишли.

У хладној и ведрој ноћи трепере звезде. Док тонем у сан, њихова светлост обасјава моју собу.

Мирјана ИВАНОВИЋ

СТЕФАН ДУШАН - ЗАКОНОДАВАЦ

(одредба из Законика)

Ниедина свадба да се не учини
без вјенчања ако ли се учини
без благоековенија и
упрашенија цркве
такви да се разлуче духовном
закоње.

У нашој историји Стефан Душан је више познат као освајач, а мало се зна о његовој законодавној делатности. Душан је доста радио на уређивању унутрашњих прилика у земљи тим више што је држава била удвостручена. Србија је била вишенационална држава (Срби, Грци, Албанци, Латини, Власи, Бугари и Саси).

Да би регулисао заједнички живот етничких група, донете су законске одредбе написане на различите начине, и често су то биле манастирске исправе којима се регулишу питања из свакодневног живота. Душанов законик је рађен на основу обичајног права, црквеног законодавства и многих одредаба византијског права. Законик има 201 члан, први део од 135 чланова донет је 1349. у Скопљу а допуњен је 1354. са још 66 чланова. Законодавац регулише најважнија питања у земљи проблематичније природе и то на задовољавајући начин.

Прву велику целину у Законик у чине првих 38 чланова, а односе се на Српску цркву, где се истиче православље, а кажувају "јеретици". Црква је имала

приоритет у друштву, али и задатак да брани сиромашне. Црквено право у првих 38 чланова слабо је заступљено јер је далеко израженије у Номоканону Светога Саве и у Синтагми Матије Властара (Солунског монаха). Синтагма М. Властара супротставља се интересима српске државе и Српске цркве, јер јој не признаје самосталност - аутокефалност.

Другу целину сачињавају чланови законика од 39. до 62, којима се утврђују права и обавезе властеле, која има већа права од осталог становништва, али уз обавезу учешћа у рату и жртвовање за владара и државу.

Зависном становништву није придаван неки значај, о њему се говори на више места нарочито судском поступку кажувања лопова. У Законик у значајно место заузима начело законитости. Закон се морао поштовати и био је изнад воље владара - цара. Одредбе Душановог законика биле су присутне код српског народа у средњем веку па су захваљујући томе сачувани многи рукописи. Српска држава је постала правна држава са стицањем самосталности Српске цркве, заправо коришћењем Номоканона Св. Саве, а у Душаново доба начело законитости уздигнуто је на највиши ниво. Судило се по "правди", "по закону", а никада се није судило по страху од цара.

Злаја ВЕЛИМИРОВИЋ

Фелтон

ЛОПАТАЊ - други део

(Живан Ј. ГРУЈИЧИЋ)

Лопатањ је старо село и још старије насеље, што је сачувано у предањима сељана. Старо насеље је било око виси Оскоруша на којем је сеоска школа. Ту су биле најстарије породице које су се касније деобом или због тескобе иселиле у друге делове села или заувек отишле у друге крајеве. Насеље је било око Поповог точка, извора под Оскорушом, где је било збијено, а ксније се растурило. У селу има потомака старих породица које су се два или три пута премештале на јужну или северну страну док нису дошле на данашње место. Најстарије породице у селу су данашњи Мирићи који су ту дошли пре почетка XVII века из подринских херцеговачких крајева. Мирићи и Ћосићи су род и пр 200 година били су у 3 куће и насељени на Оскоруши, па се померили под Виловицу, а одатле отишли под Кокораву и у Мазу. Са Ћосићима су у сродству: Лукићи, Јовићи, Бојичићи, Вилотићи и Дамњановићи; Њих је 22 куће, што са 13 кућа Мирића чини 35 кућа и сви славе Ђурђиц.

Јанчићи су досељени у другој половини XVII века из околине Митровице у Старој Србији, где су се исто тако звали. Има их 15 кућа и славе св. Јована.

Сандићи су прозвани по некој баби Санди која их је доселила у Лопатањ из истог краја одакле су дошли и Јанчићи. Сандићи су од два бабина сина и потомци једног од њих су дуго времена поповали у овом селу, а зову се: Поповићи, Андрићи, Стаменићи, Софронићи, Обрадовићи, Радивојевићи. Насељени су први пут на Оскоруши, па као највиђенији потисли све старије породице и остали сами до дана данашњег. Њих има 16 кућа и славе св. Јована.

После Сандића доселили су се данашњи Мажани, Бобићи и Живановићи из околине Никшића у Црној Гори. Досељене су 2 породице и насељење у Сандићима, одакле су се после повукле, неки уз Брикосу, неки уз Јанчиће, а неки у мазу. У Јанчићима су Живановићи, у Бобићима су Миловановићи, Павловићи, Илићи, Мијаиловићи, Пантелићи и Чкојићи, у Мазу: Ђорђевићи, Маринковићи, Томићи и Даничићи. Сви су досељени под презименом Бобићи, које и данас носе понеки одсељеници из села, иначе то име је остало као џематско име. Бобића има 37 кућа и славе Ђурђиц.

Лештаре су се доселили из села Лештанског у округу ужичком где су раније досељени из Горажда у Херцеговини. Лештара данас нема много у селу јер их се много временом иселило, доста их је замрло и данас их је 4 куће и славе Ђурђиц.

У општој сеоби у почетку XVIII века досељени су Живановићи, из Будимља у Старом Влаху, у Горњи Лопатањ и населили се на месту где су и данас: њих је под два презимена 7 кућа и славе св. Ђурђа. Одмах иза Живановића доселио се у ово село неки Тадија и населио се поред њих до Царине и Драгодола. Тадија се доселио из Осата у Босни, где се раније доселио из Мораче од исте породице од које су Брађани у Оглађеновцу. Тадијини потомци зову се Тадићи и има их 13 кућа и славе св. Алимпија.

Бирчани су досељени из Бирча у Босни. Бирчани је више породица и сродни су са Бирчанима у Ваљеву и Суводању. Бирчани се зову: Васиљевићи, Анђелићи, Гавриловићи, Николићи, Тодорићи; њих је 19 кућа и славе св. Ђурђа.

Пред Кочину Крајину сишли су Симанићи у Ћосићима из суседног села Гуњака. Њих је 5 кућа, славе Ђурђиц. Тада се одселио и предак Анцаковића из суседног села Врагочанице, доселивши се у Живановиће у Г. Лопатању жени у кућу, од кога су 3 куће, славе св. Николу. У исто време прешао је жени у кућу и предак данашњих Бојића, из суседног села Драгијевице. Од њега су 7 кућа у Мазу, славе св. Николу.

После Кочине Крајине прешао је у Мазу из суседног села Драгодола у Азбуковици неколико породица и населило брдо Брус: њих је 18 кућа, славе св. Ђурђиц и сви се зову Брушани. Предак Мирковића доселио се као слуга из Рујевца и призетио се у Ђорђевиће у Мазу. Од њега данас има 6 кућа, славе св. Ђурђа. Предак Милинковића дошао је из Цветуље у Рађевини као слуга, у Живановиће у Г. Лопатању и тамо се оженио и окућно. Од њега је 5 кућа и славе св. Јована.

Каснији досељеници су Ђермановићи, чији се предак призетио у Бобиће, а доселио се из Царине од истоимене породице. Има их 3 куће, славе Ђурђиц. Дед неког Грујића се призетио у Бојиће у Мазу, а доселио се из Царине. Од њега има 2 куће и славе св. Ђурђа. Две куће Лештарића су од Арсенивића у Остружњу, чији се неки предак доселио у ово село и призетио у Лештаре, примио њихово презиме, а задржао славу. Њих је 2 куће и славе св. Арханђела. Протићи су из Азбуковице, обе свештеничке породице, досељене на имање Поповића на Оскоруши, славе св. Јована.

Мештани села се највише баве земљорадњом и сточарством, у последње време преовладава бављење воћарством. Лопатањци су склони да изучавају занате и трговину и тиме се баве у великој мери. Због велике нежељености и тешког саобраћаја у то време, много породица се иселило у ваљевску Тамнаву, Јадар и околину Шапца.

КАО СМЕШАК

Слетела си синоћ
мала шево
на крхку грану
сна мог мартовског
незвана
и драга
као смешак
покојног споменка
из неке моје
бивше баште
из неког мог
бившег живота
кад је вино
имало укус
југовине
а речи
боју смисла
и лепоту тајне
Кад лајала си
на Осмог марта
долазак
и читала ми
Каменог спавача
надајући се
одбеглом лептиру

Сад си негде
на ливади зеландској
ал осмех твој
са откоса мрака
засјао је ипак
у сну мом
мартовском

Љубинка СТЕВАНОВИЋ

Да ли сте читали?

Давид Албахари - МАМАЦ

Роман говори о времену прошлом и времену садашњем. Све се понавља. Историја је мамац коме човек не може побећи. Ово је вечна прича о жени и мајци која у рату губи два сина, али наставља да живи, да се бори са животом и историјом. Њен син покушава да топлину дома пронађе у далекој и хладној Канади.

ОЧИ У ОЧИ СА СМРЋУ, ЖИВОТ СЕ ПРОШИРИО -

"Свако је ковач своје среће", говорила је. Само сам једном држао у рукама чекић из ковачнице, и знао сам, док су ми се мишићи залудно напрезали, да ништа нећу моћи да искујем. Зато сада и седим овде, на северу, гледам како ми се живот смањује и цврчи као усијано гвожђе у води.

.... Моја мајка је увек знала колико пара има у џепу, колико у тапши, колико у фијоци ормана у спаваћој соби. Отац је доносио плату, она је водила кућну рачуницу... "А онда сам села с домаћинима", рекла је мајка, "подвукла прту, саставила обрачун и саопштила им да одлазимо. Понудили су ми да останемо колико год желимо, али ја већ више нисам била тамо. Рат се завршио, бар на том месту, и од тог тренутка све је било другачије. Када немаш избора, седиш и ћутиш, али када се избори отворе, онда мораш за нешто да се одлучиш. Спаковала сам се за један дан, али прошло је још најмање четири или пет недеља пре него што смо доиста били спремни да кренемо. Одлазила сам у Београд, покушавала да пронађем пријатеље, свраћала у Јеврејску општину, листала прве спискове несталих. Празнина коју сам током ратних година гушила у себи као змију отварала се са сваким препознатим именом. Толико људи се претворило у име и презиме, каткад са уметнутим средњим словом, да сам понекад морала да осетим стид што сам жива. Био је крај децембра, последњи дан у години. Када је требало да кренемо на жељезничку станицу, волови су одбили да приђу колима. Домаћин им је претио, пибао их, али они нису хтели да се помере. Дечаци су седели на пољавама, тихи, један наспрам другог. Тада сам их последњи пут стварно видела.

... Када сам их поново видела, више нису били међу живима... Али тада, пре поласка, док су седели, видела сам их сасвим јасно, онакви какви су и, истовремено, као да су неко други, као да сваки од њих има два лица. Тада смо већ некако успели да дотерамо волове до кола, стигли смо до станице, сели на воз. С нама у купеу била је још једна јеврејска породица. И они су се враћали у Београд. Одједном ми се живот проширио, рекла је жена. Као да је сад видим како изговара те речи, уз осмех, као да се њима слади. И прво што сам помислила када сам се освестила после несреће, била је та реченица: Одједном ми се живот проширио. А када је доктор ушао у собу, није морао ништа да ми каже. Све сам знала. Само сам га упитала да ли ћу моћи да их видим. Сахранила сам их на гробљу у Великој Плани. Док сам стајала испред њихових споменика, схватила сам горку истину речи које је изрекла жена из нашег купеа. Она је остала жива, сви други су преживели, једине жртве су била моја два сина, и мој живот се тада доиста проширио, дошао заправо, до свог краја и сажео у тачку после које је, хтела то ја или не, морао да почне да се шири."

Драгица ПУЉЕЗОВИЋ

Миле Медих

ЗАВЈЕШТАЊА СТЕФАНА НЕМАЊЕ

ЗАВЈЕШТАЊЕ ПЈЕСМЕ И СВИРКЕ

И пјесма, чедо моје, пјесма и свирка чине народ.

Свака птица својим гласом пјева. И сваки народ има свој глас и своју пјесму по којој се познаје.

... Али као што птица никад не изневјери свој пјев, тако ни ниједан народ не може пјевати туђим гласом и туђу пјесму. Шта би, чедо моје, било да славуј загракће, а ластавица запућуриче. Не би то било природно нити Богу угодно. Нека увјек орао кликће, ђук ђуче, сваки народ нека пјева своју пјесму својим гласом.

Није зло, чедо моје, чути и знати туђу пјесму. Зло је заборавити и не знати своју. Тешко ономе ко своју пјесму не пјева. . .

Чедо моје, Србија је тамо докле год допире наша пјесма и свирка. И запамти да је та ваздушаста струја пјесме и свирале најтврђа граница народа и државе. Тврђаве и градови од камена освајају се и руше и лако зарастају у траве и жбуње, куће и дворци претварају се у пепео. Једина неразрушива тврђава народна је пјесма и свирка. Чујеш је, а не видиш је. Постоји, а невидљива је. Неопипљива је као душа. Мачевима је не можеш исјећи, стријелом је не можеш погодити, копљима је не можеш пробости. Огањ је не може сагорети, вода је не може потопити.

Зато љубите, чедо моје, своју пјесму и свирку као душу своју. И пазите добро да вам пред кућом никада не засвира туђа пјесма и заигра туђе коло.

(Текст изабрала Олга ИВАНОВИЋ)

ОДЛУКА

Зори зора мутна
спарни бљесак јутра
тетурају сенке
и нестају
започете речи
не могу прећи
јер мост је магла
не могу више
да лутам
можда и нема
пута
сумња је једина
истина
вредна
да се мења
верујем

Драгица КАРАЈОВИЋ

Отргнуто од заборава

БРАЋА КРСТИЋИ-ВИТЕЗОВИ КАРАЂОРЂЕВЕ ЗВЕЗДЕ

Село Осечина је старо насеље, а међу најстарије породице у селу убрајају се Бабићи, за које проф. Љубомир Павловић пише да су досељени (неколико сродних породица) из околине Невесиња у Херцеговини. У те сродничке породице убрајају се и Крстићи.

Стари Владимир Крстић оженио се Анђелијом Прокић, домаћицом из тог села. Они су имали доста деце. Пет њихових синова учествовало је у ослободилачким ратовима од 1912. до 1918. године. Један од њих погинуо је за време Другог балканског рата са Бугарима на Брегалници 1913. године. Кад су пошпи у рат свакоме од њих отац је дао три динара трошка, а за себе је задржао само један динар. Потом је синовима пожелео срећан пут и успешну борбу, поручивши им да се чувају, али и храбро и упорно бране своју домовину. Не само да су синови послушали, већ су се и истицали па су двојица међу њима постали носиоци нашег тада највишег ратног одличја-Карађорђеве звезде са мачевима.

РАФАИЛО

Старији од њих, Рафаило Крстић, рођен је 1885. године и до одласка на одслужење војног рока живео је у месту рођења и бавио се пољопривредом. Војску је служио 1907. и 1908. године у 1. чети 1. батаљона 5. пешадијског пука у Ваљеву. Као вредан и савестан војник унапређен је у чин резервног наредника.

У ратовима од 1912. до 1918. године углавном је ратовао као припадник 1. чете 3. батаљона 5. пешадијског пука Дринске дивизије. За време Другог балканског рата нарочито се истакао не само својом храброшћу, већ иницијативом и присебношћу. Као вођа једне наше патроле у жестоком обрачуна са Бугарима заробио је једну њихову батерију.

И у Првом светском рату био је доста запажен, као вешт, самоиницијативан и проциљив човек у компликованим ситуацијама. Сваку наредбу својих претпостављених извршавао је у целости без поговора, тачно и на време. Због тога је био изузетно цењен и поштован не само од претпостављених старешина већ и од других ратних другова.

Једног дана са групом од још 17 војника нашао се пред једним железничким тунелом. Без ичијег захтева наредио је да се на супротној страни подигну мање барикаде и иза њих поставе три митраљеза и тако сачека колона од око 150 Бугара. У окршају који је потом уследио многи су погинули, а други су заробљени. Од бугарских заробљеника добијени су бројни драгоцени подаци о правцима кретања и намерама њихове војске, што је било од изузетног значаја.

Приликом пробоја Солунског фронта, у више борби против Бугара, показивао је велику храброст и снажљивост. Тако се

једног дана са још седам војника привукао до самих противничких ровова. Убацујући у њих бомбе, не само да им је нанео велике жртве, већ и изазвао праву панику. За тај подвиг одликован је Сребрним војничким орденом Карађорђевог звезде са мачевима. Међутим, то и није једино одликовање које је овај стари ратник имао. Знамо да је имао по једну златну и једну сребрну медаљу за храброст, руски орден Светог Ђорђа 4. степена, Албанску споменицу и све три споменице за учешће у ослободилачким ратовима од 1912. до 1918. године.

Познато је да је чак три пута рањаван, али ни то га није могло избацити из првог борбеног строја и одвојити од својих ратних другова. Први пут био је рањен на Костајнику код Крупња 24. октобра 1914. године, други пут приликом заузимања Битоља 7. новембра 1916. године и трећи пут на Добром Пољу, на Солунском фронту, 22. априла 1917. године. Са својим

водом био је заробљен у Лучици код Пожаревца 1915. године, али су успели да се ослободе.

После завршетка Првог светског рата Рафаило Рафа Крстић углавном је живео у варошици Осечини и радио као општински књиговођа. Био је ожењен Станом од Ивановића из Осртуђа код Осечине, али нису имали деце. Последње године живота провео је у Ваљеву, уз брижну помоћ синовике Госпаве Гачић и њене породице. Умро је у Ваљеву 17. фебруара 1972. године, а сахрањен је у месту рођења.

КРСТИВОЈЕ

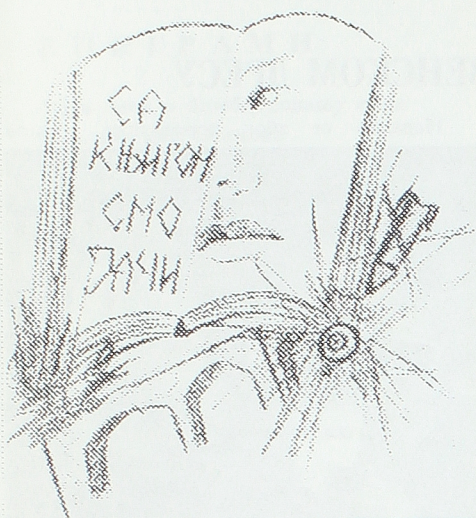
Најмлађи од браће Крстића био је Крстивоје. Рођен је 28. јула 1893. године. И он је по завршетку основне школе остао у селу да се бави традиционалним

занимањем својих предака. Пошто су приходи од пољопривреде били мали за издржавање ове бројне породице, 1. априла 1911. године ступио је у Пешадијску подофицирску школу па је у њој остао све до мобилизације за Први балкански рат. Као поднаредник у 5. пешадијском пуку активно је учествовао у том рату све до 12. октобра 1913. године. Након тога унапређен је у чин наредника и ратовао у српско-бугарском рату. После тога, шест месеци провео је на дужности писара у Ваљевском војном округу.

У Првом светском рату Крстивоје обављао више различитих, али одговорних дужности. Најпре је био наредник-водник 4. чете 4. батаљона 5. пешадијског пука Дринске дивизије 2. позива. Пошто је унапређен у чин пешадијског официра и постао потпоручник, ратовао је и даље као водник исте јединице, али је више пута замењивао одсутног командира чете. Од 18. марта 1917. године до 1. јануара 1918. године био је водник и ађутант 3. батаљона Допунске команде. Потом је до 15. јануара радио у Ађутантском одељењу Врховне команде, а онда до демобилизације на служби у Шибеничком војном округу.

На положају Кајмакчалан, 13. септембра 1916. године тешко је рањен у десни кук и убојен ножем у стомак, од чега је имао трајне последице. Међутим, ни тада се није предавао, већ је голорук хватао противнички бајонет, настојећи да се заврши па му је и длан био прободен. За тај подвиг још у Солунској болници био је одликован официрским орденом Карађорђевог звезде са мачевима 4. степена, од стране једног високог официра. Нешто касније објављен је указ о том одликовању у коме пише да је одликован за заслуге стечене у рату 1916. и 1917. године и да је у то време био водник 2. чете 4. батаљона Допунске команде у Водени.

Након завршетка Првог светског рата наставио службу у српској а потом и у југословенској војсци. У времену од 1. априла до 15. септембра 1927. године завршио је Нижи курс Пешадијске официрске школе у Сарајеву. Потом је као активни официр обављао следеће дужности: деловођа гарнизонске управе у Струмици, срески официр у Београдском војном подручју, командир 1. чете у неборачком батаљону Дунавске дивизијске области, на служби у управи Војне академије, ађутант и регрутни официр у Приштинском војном округу, командир 10. чете у 31. пешадијском пуку, архивар у Наставном центру Генералштаба, односно Војно-историјском институту. Иако са мало школске спреме, али вредан, одговоран и упоран, напредовао је до чина пешадијског потпуковника, који је добио 31. децембра 1936. године.

Народна библиотека Осечина:

ПРОТЕСТНЕ АКЦИЈЕ

Народна библиотека, Осечина организовала је две протестне акције чији су актери ученици основне школе и средњошколци. Реч је о "Малој ликовној колонији", која окупља све младе заинтересоване за ликовно стваралаштво, док у другој акцији учествују литерарни ствараоци.

Најуспешнији и најбољи радови биће награђени скромним наградама, ликовни ће бити презентирани широј јавности на изложби, а литерарни објављени у "Подгорчићу".

Т. СТАНИМИРОВИЋ

Протести

КЊИГОМ ПРОТИВ БОМБИ

У време злочиначког дивљања НАТО алијансе и безразложног бомбардовања наших градова, села, мостова, школа и болница, убијања деце и цивила Народна библиотека Осечина бори се против агресора својим јединим оружјем: књигом. Наиме, 13. априла у 12 сати у Библиотеци је одржано прво протестно окупљање под геслом: СА КЊИГОМ СМО ЈАЧИ.

Том приликом директор Томислав Станимировић је истакао: "Око нас у овој просторији је свет књига, а са нама су сви великани наше писане речи који за те крвнике који не пште ни тек рођене бебе, представљају нешто што никада не могу имати и што не могу освојити ни својим пакленим машинама смрти. Могу имати томахаке, невидљиве сејаче смрти, касетне и како их они називају паметне бомбе и све друге скаламерије за рушење, паљење и убијање, али немају и никада неће имати памет једног Вука Караџића, Доситеја Обрадовића, Његоша, Бранка

Радичевића, Нушића, Ђилића, Андрића, Бећковића и многих других који исписаху писку од речи о људима и догађајима. То њихово дело које нас падахњује у овим трагичним данима они не могу да ушипте. Могу да нас руше и пале, могу да нас убијају, али дух нашег корена не могу да ишчупају, наше памћење не могу да затру. Зато им са овог скуца поручимо: "Са књигом смо јачи".

На овим протестним окупљањима се читају и говоре изводи из књижевних дела, приче, приповетке, стихови, афоризми, епитами итд., а поред радника библиотеке учешће у програмима до сада су имали просветни и јавни радници као и писци Живан Грујић и Милан Ивановић.

Протести ће се одржавати свакодневно све док траје агресија на нашу земљу.

Олга ИВАНОВИЋ

Порука

МОЛИТВА ЗА КОСОВО

Живан Ј. ГРУЈИЋИЋ

Молим Ти се, Сведриатељу Универзума, молим Ти се ја, слуга твој, писар утамничени у вилајету осечинском, молим Ти се за грешне и безгрешне, за здравље и срећу деце која су дошла на свет и која ће тек доћи, а све Ти се молим, док седим усамљен међ горским стенама и зурим у беле облаке у трку; молим Ти се, да тугу од века у радост небесну преобратиш, и да видим, Праведниче непоткупљиви, свесрпску земљу Косова и Метоха у плавим даљинама, иза тинине и сна, међ облацима руменим, у вртлогу љубави и лепоте спокојем уљупкану.

Молим Ти се, Спаситељу мој, док походе ме визије живих слика олујног неба, севање муња трокраких и праптање громава попад бујних и моћних крошња високог дрвећа, и чујем истовремено умилну и снажну свирку ветровитих харфи и оргуља на заборављеном прошланку из седам олујних бура, учини, што само Ти учинити можеш, а све рад оног кандила златног, које је папањеном Српству једица истинска луча, вечни жижак са косовског пешелипга.

Молим Ти се, сада и за свагда, Непролазни, за све који су духом и душом млади, за све српске витезе, неклашње и овдашње, учини, помози својој деци правоверној, помози да следе утрту славу својих дичних предака, те да корачају смело у срастању душманима са Западних страна, и на том путу слушају прастару песму видовданску, и немој им дозволити да их неко од људи поведе путем спасења, и да се не каче ни за људско, ни за вође и учитеље, до вазда једино за Тебе и косовско светилиште.

Молим Ти се, преблаги Родитељу мој, учини, помози, да српско племе буде и

остане изнад свега - изнад мржње, злобе, пакости и лицемерја, како према ближњем, тако према туђину - да остане у модрим висинама Васељене, међ руменим облацима; да се не везује преко нечовечности, преко страшних погрешака за нацију, за отаџбину, јер ништа овде на земљи није наше; јер наши су двори у висини и наша родина је понад облака. Јер, видех и познах, у трепу једном, да све је варка и опсена, све привид и причина, до Ти, Господе, и вечно светло косовског страдаштва.

Молим Ти се, Вечни попад свих величина, молим Ти се тужаи и умораи од лутања недоходом, и у келији немој сопствене душе, а све, док одушкунем предивну свирку стотина фрула и ветрових свирача, и док дрхтуре таванске струне душе певачеве и душе свирачеве, и плете на прошланку у сутон девојка у белом, јасика моја вита, и лепрша пезина свитена хаљина на ветру, и молим Ти се, Створитељу свега и пичега, док излећу из облака ројеви свитаца и трепере звезде у кристалној даљини, иза заборављених светова и окова, и молим Ти се, Хваљени и Слављени, док ми се отвара Небо унутарње, спаси и саклони српско племе и веру православну, подари Нам разумевање у овом великом сату љутања; и још једном Ти се молим ја, слуга Твој, утамничени писар у вилајету осечинском, сачувај свесрпско од јуришника несрпских; сачувај Нам, Боже мој једини, Косово и Метох, колевку српску и светилиште вечно, храмове вековне - Грачаницу, Високе Дечане, многе и небројене - које Теби у славу подигосмо, и усрећи васколику дечицу целог света, сачувај их и спаси од сваког недостојног искушења, и за свагда тако..... АМИН.

Априла 1941. године заробљен је и одведен у Немачку у заробљеништво. Погинуо је приликом бомбардовања логора у коме је био смештен. То вече у логору одржавала се некаква приредба и сви који су отишли на њу, преживели су бомбардовање. Пошто је он био уморан и јако депресиван, легао је да се одмори и погинуо је.

У браку са Милицом, ћерком Данице и Недељка Мутавића, адвоката из Београда, има кћи Даницу удату Стајић, која и сада живи на Новом Београду. Поред поменутог Карађорђевог звезде имао је једну златну и две српске медаље за храброст, орден Југословенске круне 5. реда, грчки ратни крст, све ратне споменице и једну повељу.

X X X

Херојско држање браће Крстића није остало незапажено, па су они проглашени витезовима Карађорђевог звезде. Међутим, они нису једини носиоци овог високог ратног одличја из села Осечина. То наше највише одличје имао је и Благоје Бранковић, рођен 1891. године у С. Осечини, од оца Богољуба и мајке Босилке, али о њему неком другом приликом.

Милорад РАДОЈЧИЋ

ЧЕСТИТАМО

27. АПРИЛ

ДАН ДРЖАВНОСТИ

С Р Ј

 ZEMLJOPRIVREDNA ZADRUGA
PODGORICA-AGRAR
 OSECINA

ЧЕСТИТАМО

27. АПРИЛ

ДАН ДРЖАВНОСТИ

С Р Ј

СКУПШТИНА

ОПШТИНЕ

ОСЕЧИНА

Радио Осечина

98,5 MHz FM stereo

МАЛИ ОГЛАСИ

Оглашавам неважећом изгубљену радну књижицу издату на име Вилотић (Љубисава) Јован из Драгијевице. (16/99)

ПИКАДО: Властимир Гавриловић из Плушца

УВЕК У ЈУГОСЛОВЕНСКОМ ДРЕСУ

Пикадо, руком бачена мала стрела у мету на електронском апарату који аутоматски показује вредност поготка и збир поена из претходних гађања, све је популарнија спортско-забавна дисциплина у клубовима и угоститељским објектима у западно-европским земљама.

Тако је и у Словенији, где је Властимиру Гавриловићу (31), из Плушца код Осечине, за време његовог десетогодишњег привременог печалбарења у овој бившој југословенској републици, пикадо баш прирастао за срце. За кратко време постао је прави мајстор ове дисциплине, један од најбољих не само на такмичењима у Словенији, него и на европским првенствима.

У појединачним наступима, затим у пару са шампионком Словеније или клупским другом, освајачем већег броја највиших одличја, као и у екипној конкуренцији, Гавриловић се за релативно кратко време окитио многобројним медаљама, а освојио је и више вредних новчаних награда.

Имао је место и у репрезентацији Словеније, али није желео њихово држављанство. Шта више, на сваком надметању увек је наступао у југословенском дресу. И, каже, није имао проблема због тога.

Недавно се због породичних обавеза

ТРОФЕЈ ДО ТРОФЕЈА: Властимир Гавриловић са клупском другарицом

вратио кући. Пикадо каријера је прекинута. Ваљда привремено, нада се Гавриловић, убеђен да ће врло брзо пикадо постати популаран и распрострањен и на нашим просторима.

Д. САВИЋ

ГЛИНЕНИ ГОЛУБОВИ
ВИСОКО ЛЕТЕ

У оквиру лиге Ловачког савеза Србије, у групи запад у дисциплини гађања глинених голубова, од 1996. год. налази се и екипа из Осечине. До сада су остварили запажене резултате у укупном и појединачном пласману.

Лига у којој се такмичи екипа из Осечине, једина је до сада пријављена у Савезу Србије. Поред Осечине учлањени су још и стрелци из Лајковца, Чајетине, Б. Баште, Крупња, Љубовије, Лознице, Синошевића и Козјака из Р. Сриске.

Такозвана трап дисциплина гађања глинених голубова је олимпијска дисциплина, где члан може бити само онај ко је учлањен у ловачко удружење. До сада је екипа из Осечине заузела солидно треће место у све три такмичарске године, а појединачно су освајали друго и треће место. Треба напоменути да је Момир Самоиловић комесар западне лиге.

О наредном такмичарском периоду Драган Миловановић је рекао:

- Ово је веома леп, али и скуп спорт. У овој години, због тешке финансијске ситуације, питање је да ли ћемо моћи да се такмичимо. Немамо спонзоре који би нам помогли. Наши досадашњи резултати

нису само наш лични успех, већ успех целе општине. Уколико успемо да опстанемо у даљем такмичењу, надам се још бољим резултатима и успесима, поготово што у лиги има мали број екипа из околине, а ми смо као мало место и скромна екипа, до сада постигли запажене резултате.

Снежана АНДРИЋ

НАТО УБИЦЕ
НЕМАЈУ ЛИЦЕ

НАТО убице немају лице,
па ноћу возе летилице
и док мајке у загрљају децу греју
они по њима бомбе сеју.

НАТО убице немају лице,
па ноћу лете ко кукавице
не знају да ће уз велику бруку
пасти, кад крену да нас туку.

НАТО убице немају срца,
уместо срца челик им куца.

НАТО убице немају лице.

Вера КОСТАДИНОВИЋ

ЕПИГРАМИ

* На вест о бомбардовању села
Коњуше код Осечине

Откуд НАТО, са бомбама,
тако брзо да најуши
да печурке добре расту
по шумама по Коњуши.

* Њихов стил

Страва и ужас крајем века
и шта ли нас још све чека.
Фашистички нуде стил:
Ширак, Шредер, Блер и Бил.

* Они тако мисле

Намера је, кажу, фина
Жак Ширака и Ведрина,
ради само мале пробе
да на Србе шаљу бомбе.

* Шта их интересује

Шта мислите да Запад мари
куд се селе ти Шиштари.
ни брига из за тај свет
њих занима наш Космет.

АФОРИЗМИ

* Јачањем партнерства за мир-
недушњима спремају ратни пир.

* Ко каже да нам Французи нису
пријатељи...

... Они нас смртно воле.

* Што се чудимо што нам руше
мостове...

... Њихова веза са мирољубивим
светом су томахавк-ракете.

* Немам ништа против пуног поготка
у споразуму великих сила...

... Само да не буде по нашим,
главама.

* Ко хоће у кући рат, нека усвоји
Мадлен Олбрајт.

Милан ИВАНОВИЋ

* Ко држи до речи, само њу и
има.

* До двадесет пете се женимо,
после нас жене.

Тома ИВАНОВИЋ - Тики

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

Водоравно:

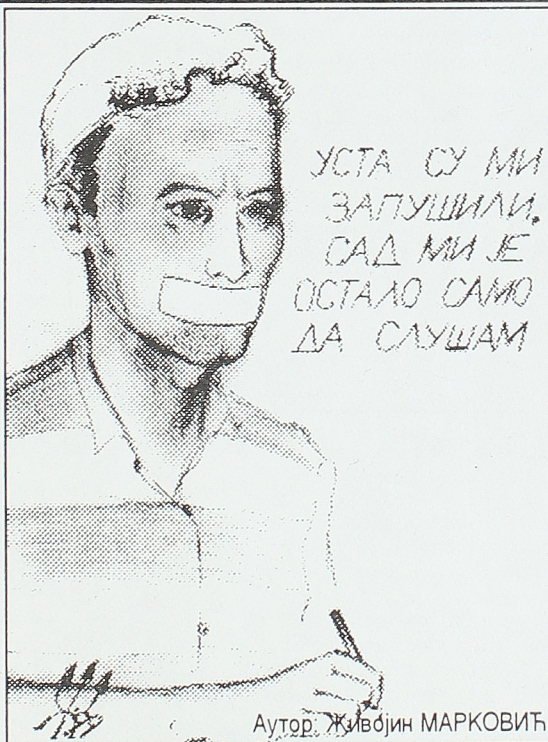
1. Наш научник, 12. У реду
(енг.), 14. Пркос, 15. Врста
ликера, 16. Америчка
глумица Дерек, 17. Земљи-
ште, тле, 19. Трбух, 21. Фо-
сфор, 22. Ратна резерва,
23. Закувано брашно,
25. Десето слово, 26. И
један и други, 28. Вишаг од
нечега, 30. Прикључење,
присвајање области (нем.),
33. елвин, 34. Врста
говечета, 35. Опоначање,
37. Мале мердевине,
40. Ознака за имагинарну
величину, 41. Египат (озн.),
42. Бор (хем. озн.),
43. Италија, 44. Обучен,
46. Роман Емила Золе,
48. Жене прпе косе,
51. Уцртан, (напр. пут), 53. Европска
економска заједница, 54. Првак, 56. Близак
рођак, 57. Бог Сунца у Египту,
58. Избочина копна у море, 59. Маља,
61. Неко ко непостоји, 63. Енглеско
мушко име, 65. Сократов тужитељ,
67. Пакао, 68. Учинак, 69. Каратиста Брус,
70. Марка реновог аутомобила.

Усправно:

1. Врста јаког експлозива (тит), 2. Тромо,
непокретно, 3. Возило (енг.), 4. Силом
узета, 5. Луксембург, 6. Запрежни прибор,

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
14					15						16	
17				18		19					20	21
22			23		24			25		26	27	
28		29			30		31		32			33
34					35							36
37			38	39			40		41			42
43				44			45			46		47
48	49	50				51			52			
53				54	55		56				57	
58			59			60			61	62		
63		64				65		66		67		
68						69			70	71		72

7. Опорука, 8. Глумац Квин, 9. Тропифрен
број, 10. Справа за ломљење, 11. Аждаја,
12. Река у Русији, 13. Плажа у Риу,
18. Америчко мушко име, 20. Калај,
24. Сумпор, 27. Друго слово, 29. Путања,
31. Место код Шапца, 32. Приволети неког
на нешто уцењом, 35. Уређај за поћно
осматрање, 36. Јод, 38. Временски
термин, 39. Савршена, 45. Градски,
47. Напије, 49. Уназад, 50. Упишите из,
52. Ледена громада, 55. Предлог,
59. Продукт при сагоревању, 60. Блато
(песн.), 62. Део воде, 64. Врање, 66. Трећи
самогласник, 71. Литијум, 72. Неутрон.

ПАРОЛЕ СА МИТИНГА

* Где су луде краве,
тамо су луде и главе

* Ми нисмо ИНДИЈАНЦИ,
ми смо СРБИЈАНЦИ

* И запамти Клинтон
Биле с нама нема циле
миле

* Бољи је наш ЂОКО,
него његов НОЋНИ
СОКО

Подгорица

Карађорђева 114/23

Осечина

Тел.: 51-190

Ж.Р. 43901-746-030-934

Оснивач и издавач: НАРОДНА БИБЛИОТЕКА ОСЕЧИНА, Ул. Браће Недић бр. 118, телефон: 014-51-111

Главни и одговорни уредник: Драган САВИЋ

Директор Народне библиотеке: Томислав СТАНИМИРОВИЋ. Председник Управног одбора НБО Јовица СПАСИЋ

Редакција: Снежана АНДРИЋ, Живан ГРУЈИЧИЋ, Олга ИВАНОВИЋ, Весна КРУНИЋ, Драгица ПУЉЕЗЕВИЋ, Снежана РАНКОВИЋ, Милан СИМИЋ и Љубинка СТЕВАНОВИЋ. Сарадници: Жељко НИНИЋ и Горан НЕНАДОВИЋ

Припрема и штампа: "ПЕРОГРАФ" Осечина, Карађорђева 6.6., тел.: 51-948

Излази последњег четвртка у месецу. Тираж: 700 примерака

Лист "Подгорица" је уписан у регистар средстава јавног информисања, који се води у Министарству за информације Републике Србије, под редним бројем 2721, а на основу решења Министарства бр. 651-03-341/98 од 6. новембра 1998. године.

На пригодном коктелу у сали СО подељена признања најбољим спортистима општине Осечина у 1998. години

СВЕЧАНО И СПОРТСКИ

На свечаности која је приређена 19. марта 1999. године у Осечини, најбољим спортистима, најуспешнијем спортском колективу и највреднијем спортском раднику у општини предата су признања.

Директор Народне библиотеке, оснивач и издавач листа, Томислав Станимировић том приликом је истакао:

-Ово је почетак избора и додељивања признања за остварене успехе на спортском пољу, али нас обавезује да се убудуће још боље организујемо и са посебним поштовањем поздравимо најбоље.

Главни и одговорни уредник "Подгорца" Драган Савић је рекао да се овај млади лист труди да оваквим и сличним акцијама, којих ће бити и убудуће, подстакне још интензивнији развој спорта у нашој средини. Имајући у виду предлоге читалаца који су гласали на купонима "Подгорца", жири је овог пута предност дао, углавном, млађим активним спортистима пред којима је лепа перспектива.

Снимио: Јован МАРКОВИЋ

-Пехаре и плакете намењене за најбоље примили су Небојша Андрић, најбољи спортиста, фудбалер, за најуспешнији колектив-Живорад Бојчић, председник одбојкашког клуба Осечина, и највреднији спортски радник- Момир Самоиловић, председник ЖРК "Осечина".

- Захваљујемо се "Подгорцу", суорганизаторима избора најбољих-Општинској управи и Радио Осечини - на указаном поверењу, које ће за све спортисте из нашег краја бити додатни стимуланс за нове успехе-рекао је у име награђених Живорад Бојчић, председник ОК "Осечина".

Уручење награда пратила је Радио телевизија Србије. Било је свечано и спортски до краја.

Обрад ПАВЛОВИЋ

Фудбал

ИГРОМ ПРОТИВ РАТА

Агресија НАТО пакта на нашу земљу, која траје већ више од месец дана изазвала је, уз огромна материјална разарања и велики број жртава, и поремећаје у свим сегментима живота и рада, па и у спорту.

Фудбалери ОФК Осечине одиграли су само једно коло у Посавској зони, након чега је уследило бомбардовање наше домовине.

Ваздушним ударима НАТО алијансе наша земља се брани и протестује у виду концерата, митинга и спортских приредби.

Таквом виду протеста придружили су се и фудбалери ОФК Осечине, који су до сада одиграли три ратне пријатељске утакмице.

На свом терену дочекали су српсколигаша Рађевца из Круп-

ња (2:3) и друголигаша Колубару из Лазареваца (1:2) а гостовали су у Коцељеви против Радничког (2:3). Резултати су, наравно, били у другом плану, али свакако треба напоменути одличну игру свих фудбалера а голове за Осечину постигли су Андрић 2, А. Николић, Станић и Весић по један.

Љубитељи спорта у Осечини свакако ће знати да цене жељу ОФК Осечине да им у време, када се свакодневно чују звуци сирена и авиона и када у најближој околини падају бомбе, приуште барем мало задовољства како би на кратко време заборавили на ужасну стварност која нас окружује.

Веран КРСТИЋ

АКТИВНОСТИ КАРАТЕ КЛУБА „МЛАДОСТ“, ПЕЦКА АНА ИЗБОРИЛА ЈАПАН

Иако релативно млад клуб са младим такмичарима школског узраста карате клуб "Младост" из Пецке, има већ запажене резултате. Од малог броја полазника карате школе (због финансијских разлога), доста њих се окитило медаљама са разних такмичења у 1998. години. У претходној години клуб је заузео у екипној конкуренцији 24. место у СРЈ.

Овде треба напоменути да је клуб почео освајати поене тек од октобра месеца, а до тада се такмичио под туђим именом због неплаћене годишње чланарине. Крајем године, уз помоћ општине, уплаћена је та чланарина и клуб је почео освајати поене...

Поред освојених медаља на турнирима широм земље освојене су и медаље са државног првенства: сребро - Јордан Јовановић и бронза - Ана Плавшић. На два међународна турнира у Мађарској такмичари овог клуба су освојили три медаље: Ана Плавшић - сребро и бронзу и Јордан Јовановић - сребро. У клубу тренутно марљиво вежба 25 полазника под будним оком тренера Драгана Митровића из Ваљева, чије је мишљење да у тој плејади младих има још кандидата за освајање медаља.

Својим пласманима на бројним турнирима из клуба су се четири такмичара пласирала у Лигу шампиона која је почела 13. марта у Зајечару и то Ана Плавшић, Јордан Јовановић, Жељка Ђурић и Синиша Сердаревић и они су од 11 мечева колико су имали, 8 добили, 2 изгубили, док је један меч завршен нерешеним исходом.

На основу постигнутих резултата Ана Плавшић се пласирала на Светско првенство крајем године у Јапану.

НА СЛИЦИ: Стоје: Синиша Сердаревић, Раде Ивковић, Марија Стевановић, Драган Митровић, тренер, Данка Поповић, Тања Топаловић и Мирјана Тадић. Чуче: Жељка Ђурић, Ана Плавшић и Марко Вујић. Недостаје Јордан Јовановић. Б.Т.

РСИ: Мали фудбал

ВЕЛИКО ИНТЕРЕСОВАЊЕ

На турниру у малом фудбалу одржаном у марту месецу у организацији ВСС Осечина, учествовало је 14 екипа из синдикалних организација, а победник је једна од две екипе ЗЗ "Подгорка- Аграр" (на слици).

В. КРСТИЋ